

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkabba

Gläveli
24 sayfa

Dünya — Go Home... Go Home !..

Bütün şoför
arkadaşlar biliyor:

FISK

en yumuşak, en sağlam lâstiktir!

FISK lâstikleri takılı vasıtalar ile
yolculuk daha zevkli, daha emindir!
Rahat bir yolculuk temin etmek için... lâstiğin
ömrünü uzatmak için FISK lâstiklerinde her
türlü tedbir alınmıştır. FISK'ten şaşmayınız.

FISK
EMNİYET
DEMEKTİR.

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 37 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Eylül 1968

ASLAN ASKER ŞVAYK'IN İVAN'A VERDİĞİ DERS

BAZI kötümserler dünyanın halini bakarken:

— Eski hamam, eski tas! Tarih tekrardan ibarettir ve insanlar ilânihaye birbirini yiyecektir... diye konuşurlar. Bir bakıma haklıdır. Çünkü ilkçağlardan bugüne, insan denilen yaratık kavgadan dövüştürme vazgeçememiştir. Taşla, baltayla başlayan muharebeler giderek zenginleşmiş; ok, yay, kılıç ve kalkandan sonra ateşli silahlarla birbirine girmiştir insanlar... Medeniyet geliştiğiçe silahlar da gelişmiş, seston hızlı uçaklar, akıl ermez füzeler, milyonlarca kişiyi bir anda yok edecek hidrojen bombaları icat edilmiştir. Tankların, bazukaların, uçaksavarların envayı, insanlar birbirlerini daha iyi öldürsünler diye piyasaya sürülmektedir. Milyonlar değil, milyarlar harcanmaktadır bu yolda... Eğer insanlık silahlanma yarışına harcayacağı paraları barış yolunda sarfetse, —yapılan hesaplara göre— dünya yüzünde açlık, yoksulluk, cehalet yok olacaktır.

Ne var ki ilkçağlardan bugüne dek süren karamsarlığın yanısıra umut ışığı gibi parlayan yıldızlar da zaman zaman çıkıyor. Tarihteki siyah gecelerin karanlığını aydınlatan medenî bir meydan savaşını son haftalar boyunca Çekoslovak milleti verdi. Rus füzelerinin, tanklarının, toplarının karşısına insan yüreğini, insan aklını çıkardı. Tarihte bir eşi daha görülmemiş bu mücadeleyi anlamak için Çekoslovak milletini tanımak gerek önce:

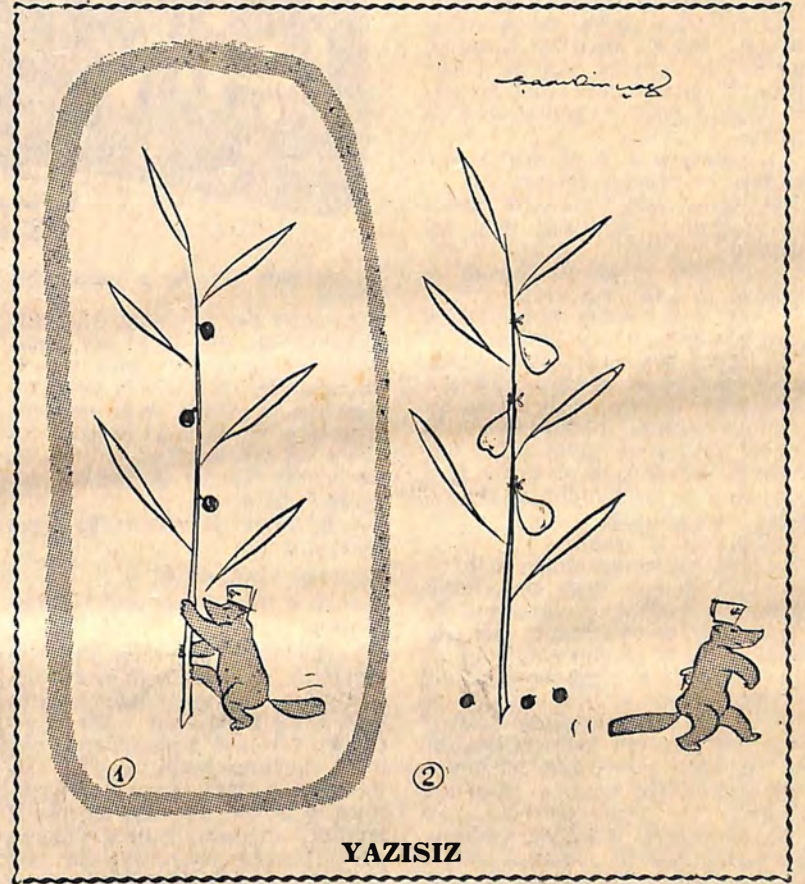
Orta Avrupa'nın göbeğinde bir küçük devlettir Çekoslovakya... Çekler ve Slovaklar, tarih boyunca düşman çizmesinin zararlarını sineye çekmişlerdir. Bu sâkin ve mazlum insanların kişiliğini, ünlü Çek mizahçısı Yaroslav Hašek'in hikâyelerinde bulmak mümkündür. Yaroslav Hašek'in ölmez kahramanı da Aslan Asker Şvayk'tır.

Şvayk, iyi yürekli, iyi niyetli, iyi bakışlı, iyi yüzlü bir kişidir. Kötümserliğin K'si nedir bilmez, fenalığın F'si nedir bilmez, yalancılığın Y'si

Rusya, Çekoslovakya'yı işgal etti. — Gazeteler —

— Kulağınıza küpe olsun!

YAZISIZ

nedir bilmez, askerliğin A'sı nedir bilmez...

İnsan öldürmeyi aklı alınmaz, kabalıktan hoşlanmaz, düşman askerlerini bile darda görse yardım eder, verilen emirleri anlamaz; dünyanın feshatlığına, insanların fitneliğine yabancı bir kişiliği vardır Aslan Asker Şvayk'ın...

İşte, bu asker Şvayk yenilgiye uğratmıştır Sovyet ordusunu... Tanklarıyla, toplarıyla, füzeleriyle, bazukalarıyla, uçaklarıyla Çek topraklarını çiğneyen kaba kuvvete pes dedirten, Aslan Asker Şvayk'tır.

Çünkü yabancı orduların sınırları aşmış haberi alır almaz, Çek radyoları hiç durmadan halkı uyarmıştır:

«— Kardeşler! Sakın gelen askerlere silah çekmeyin, cana kıymayın, onları öldürmeyin... Bu askerler suçsuzdur; yaptıkları kötülüğün ne olduğunu bilmiyorlar.»

Gerçekten de bu uyarımları dinledi halk... Ve işgal ordusunda bulunan Ruslar, Almanlar, Macarlar, Bulgarlar, Polonyalılar; Çekoslovakya'nın ortasında kaba bir kuvvet olarak kaldılar, çevreleriyle hiçbir ilişki kuramadılar, ne yapacaklarını şaşırdılar. Sanki bütün Çekoslovak milleti tek bir yürekle hareket ediyordu. Radyolar halka durmadan öğüt veriyorlardı:

«— Kardeşler! Yabancı askerlere onları istemediğinizi usanmadan anlatın, pasif direnmeye geçin, sırtınızı çevirin onlara... Yalnızlığa mahkûm edin onları... Aslan Asker Şvayk gibi davranın! Verilen emirleri anlamaz gibi görünün, anlarsanız yanlış anlamış gibi yapın, sertliğe başvurmayın...»

Yabancı ordular, dev gibi tankların ve topların dehşetiyle bir küçük

ülkeyi istila etmişken; küçük ülkenin iyi yürekli insanları tarihte eşi menendi bulunmayan bir pasif direnmeye geçmişlerdi. İşgal orduları ne yapacağını şaşırdı bu durumda... Ruslar Prag'ta bir kukla hükümet kurmak istediler. Kukla hükümeti kuracak adam bulamadılar... Şereflerini yabancılara satacak bir avuç hain çıkmadı Çek milleti içinden... Milyonlarca insan, medeniyet dünyasının görmediği bir biçimde Sovyetleri mahkûm etmişti.

Ve gizli radyolar durmadan uyarıyordu halkı:

«— Aslan Asker Şvayk gibi yapın, korkmayın!...»

Prag'ın her köşesinde bir Aslan Asker Şvayk belirmişti. Kimisi duvara tebeşirle yazı yazıyor, kimisi trafik işaretlerini değiştirip düşman birliklerinin yolunu şaşırtıyor, kimisi arabasıyla yolu kapatıyor, kimisi yanlışlık olmuş gibi tankın karşısına çıkıyor. Ve sâkin sâkin öğütler veriyordu Rus askerine:

«— İvan! Evine dön, karın Nataşa sabırsızlanıyor!»

İvan, Aslan Asker Şvayk karşısında şaşırmış kalmıştı. Kışın ile Brejnev Moskova'da tereddütler içinde çırpınıyorlardı. Kremlin hesaplarının yanlış çıktığını anlıyordu.

Ve Çekoslovakya'dan çekilip gitmek zorunda kalıyordu Rus orduları...

Aslan Asker Şvayk bir zafer kazanmıştı.

Bu, barışın, uygarlığın ve insanlığın zaferiydi.

Her halde Rus saldırganlığı, Aslan Asker Şvayk'ın verdiği dersi uzun süre unutmayacaktır ve tarihe geçektir bu dersin güzelliği...

AKBABA

SAATLERDİR kentin kalkınması, işsizliğin önlenmesi için istenmesi gereken devlet yardımı hakkında bilgi vermeye çalışan başöğretmen tam:

— Bölgeye devletin yatırım yapması sağlanırsa, ne mahrumiyet kalır, ne de işsizlik, derken, anlatılanları ninni gibi dinleyen eşraftan Yakup ağa:

— Alınma ama bey, dedi, devletin bi fabrika kurmasıyla hiçbir şey düzelmez Koskoca melmekteki yoksul kalmış kent sadece bizimki değil ki... Devlet, elindeki parayı dağıtmaya kalksa, kent başına kaç kuruş düşer ki?

— Yakup ağa yerden göğe haklı, dedi hamamcı Salih. Devletten istemeli, istemeli ama, ne istenmesi gerektiğini önceden iyice bi düşünmeli. Vilâyetin başına İlâmi bey gibi bi adam bulabiliyor muyuz, ona bakalım.

— Kulakları cınlasın, dedi kahveci Rıza. Ne kısmetli adamdı be!

— Adam değil, Birleşmiş Milletler yardımıydı mübarek, dedi hamamcı.

— Adımını bi atış attı, kentte ne işsizlik, ne yoksulluk kaldı.

Yakup ağa, kimden bahsedildiğini anlamaya çalışan başöğretmene:

— Bizim için yapmadığını bırakmadı ama, başımızdayken kıymetini anlamadık adamın, dedi. Hah şu hükümet konağı, parkın yanındaki şu iki katlı yapı, şimdi nüfus memurluğu olarak kullanılan çarşı içindeki bina ile yarım kalmış bütün yapılar onun eseri idi.

Başöğretmen sordu:

— Kaç yıllarında oluyor bu?

— Yılı aklımda değil ama, bizim buranın vilâyet olduğu sıralardı. Vilâyet olduk, valimiz yok. bi kent için gereken hiç bi şeyimiz yok!

Bütün akli erenlerimiz bi araya geldik:

— Şehri başka şehirlere benzetmek, boşa gezen hemşehrilerimizi iş gücü sahibi etmek için, hükümete başvurup devlet yardımı isteyelim, dedik.

İhtiyaçlarımızı bi kâğıda sıralayıp, Hamamcı Salih'in başkanlığındaki bi heyeti gönderdik Ankara'ya. Devrin Başbakanı kâğıtta yazılı olanları okumuş, bizzatın söylediğini dinlemiş, dinlemiş:

— Modern bi kent olmak istediğinizi anlıyorum, demiş. Şimdi size fabrika kursak, elektriğiniz yok. İşinize yaramaz. Doktor versek, hastaneniz yok. Adamcağız faydalı olamaz. Öğretmen versek, okulunuz yok. Ders verecek yer bulamaz.

Bizimkiler boş elle dönmek için az çok bi şeyler koparmanın çaresini düşünürken, Başbakan:

— En iyisi, demiş, size bi vali vereyim!

İçişleri Bakanlığına verilmek üzere ellerine bi kâğıt tutuşturup, savmış başından! İşe bakın hele... Sanki biz, «İşimiz, aşımız, kazancımız çok. Yediğimizizin içtiğimizizin fazlasını ne yapalım?» diye sormuşuk da, tutmuş yardımcı gönderiyor.

Ne halt edeceklerini düşünme düşüne tutmuş bizimkiler Bakanlığın yolunu. Emri alan Bakan:

— Pekâlâ, demiş, Madem kalkınmak istiyorsunuz, İlâmi beyi verelim size...

Sonra bi tarım makinesinin kullanılışını tarif eder gibi, başlamış İlâmi beyi tarif etmeye:

— Otoriterdir, demiş. Güçlülük karşısında yılmaz. Kalkınmakta olan bölgeler için ideal bir elemandır. Zekidir ve kafası oldukça iyi çalışır.

Bakkal Murat'ı bilirsin. Saf oğlandır. Heyette o da var. Bakanın ne verdiğini, neyi tarif ettiğini bilmediği için boş bulunup:

— Mazotla mı, benzinle mi çalışır bev? diye sormaz mı?

Bizimkiler gülmek için kendilerini güç tutar, Bakan kızmamak için...

Sonunda:

4

— Sağolun bey, deyip çıkarlar huzurdan.

Döndüler şehre, yaptıklarını ettiklerini, hükümetten İlâmi bey isminde bi vali temin ettiklerini uzun uzun anlattılar. Bizi aldı bi telâş. Vali gelmesine gelecek ama, hangi binada iş görecektir? Daha önceleri buralara hiç vali gelmemiş ki, bi vilâyet konağı yapmak akıl edilsin. Belediye Reisi diyor:

— Bizim evrak odalarından birini boşaltalım...

Başkan vekili diyor:

— Borç harç bulup yeni bir bina yapalım.

Üstelik İlâmi bey gelmeden, üni yayılmadı mı şehre? Komşu kentlere giden, kahveye giren, çarşıya inen İlâmi bey ile ilgili haberler geliyor. Önceleri söylenenlere pek kulak astığımız yoktu ya, günün birinde gezici Hasan emmiyle karşılaşınca iş değişti. Memleketin her bi tarafını karış karış gezmiştir Hasan emmi. Nerede panayır var bilir, gittiği yerlerde hep büyük adamlarla görüşür. Çok yakından tanımış bu İlâmi beyi. Kayseri'de mi, Erzurum'da mı, yoksa Sivas'ta mı tam üç yıl aynı mahallede yaşamışlar, aynı binada oturmuşlar.

— Şansınız varmış, dedi. Öyle bir ayak vardır ki onda, adımını çöle atsa, arkasından yedi sekiz katlı binalar kurulur. İşsizlikten kıvranan-

ların arasında şöyle iki gün dursun, bütün millet iş bulur.

Hayâlimizde dediği dedik, çaldığı düdüğü, kapı gibi iri, kat kat gerdanlı, göbekli, servi boylu, hırçın huylu bir İlâmi bey yaşatırken kısacık boylu, yumuşak huylu, gözleri uyku-

lu, pisi gibi bir adam gelmez mi?

Biz diyoruz:

— Yahu bu adam kendini idare edemez.

Namını duyanlar diyor:

— Bazıları böyledir, içi pırlantadır ama, dışı göstermez.

Belediye evrak odasının tozu toprağını biraz temizleyip, verdik kendine. Bi ayağı kırık tahta masanın ayağını da iki çiviyle tutturup attık önüne, kara kara düşünüp, aklımıza gelene veritiriyoruz!

İlâmi beye gelince: O hayatından memnun. Ne kadrodakilerin isimlerini biliyor, ne vilâyette kaç kişinin çalıştığını merak ediyor. Sabah masasının başına geçip, uyku açıcı bir hap alıyor, sonra kollarını masasının üstüne kavuşturarak vurup başını uyuyor!

Sorduk soruşturduk:

— Huyu öyledir, dediler. Uyku hastalığı var onda!

— Hani işler açılacaktı, hani şehir geliyecekti?

— Daha işe başlayalı kaç gün oldu birader, dediler. Bekleyn hele.

Çok beklemedik. Haftasına, valinin onaylaması gereken evraklarla

odası doldu. Doldu ya, adamın şöyle gözlerini açıp da çevresine bakacak hali yok! Gelince kollarını kavuşturup koyuyor kafasını uyuyor, gecenin bi saatinde çantasını alıp evinin yolunu tutuyor!

Başımıza gelenleri Bakanlığa duyuralım, valinin görevini kimin yapacağını soralım dedik. Gelen cevapta, işlerin aksamaması için bir Evrak Tasnif Bürosu kurmamız salık veriliyordu.

Bir ücretli memur kadrosu kurup, yedi kişiyi iş sahibi yaptık. Tasnif Bürosu tamam ya, çalıştırarak oda yok. Belediyelere yardım faslından, şu büyük hükümet konağını kurduk. İstimlâkti, temeldi, binanın kumu, harcı, çakılı, demiri, inşasıydı derken, işler bi açılış açıldı, ortalıkta bir tanecik boş adam kalmadı! Yedi ayda tamamladı bina. İlâmi beyin haberi yok. Vilâyete ait eşyayı taşırken bile uyanmadı. Ancak kendisini götürmek için kollarına girdiğimizde, şöyle bi gözlerini açtı da sordu:

— Mesai bitti mi?

— Hayır, dedik, hükümet konağı bitti.

Yeni binaya geçince, artık kendimize biraz çeki düzen vermemiz gerekiyordu. Ne yapsak acaba diye uzun uzun kafa yorduk, tutup bir de «İlâmi Beyi Uyandırma Bürosu» kurduk. Bürodaki memurlar her an tetikte duracak, gerekli hallerde İlâmi beyi uyandıracaklardı.

Başladı İlâmi bey her saat başı uyandırılmaya. Vakti geldi mi memurlardan biri dürtüyor:

— Beyefendi biçimsiz yattınız galiba, boynunuz tutulacak, derken bir başkası imzalanacak ya da cevap yazılacak evrakı uzatıyor.

Memur görevini yapmasına yapıyor ya, İlâmi beyin yazdığını okuyabilirden oku! Adam yazarken de, okurken de, hiç değilse gözlerinden biri kapalı! Uyuyup uyumadığını anlamak için kaç kere çayına tuz döktük, kaç kere tutkalla çay tabağını bardağına yapıştırdık, kaç kere ayağını iskemleye bağladık, farkında değil! Yoo... Olmazdı artık. Böyle bir vali ile imkânı yok çalışılamaz. Bakanlığa durumu anlatan bi yazı yazdık, «Çok sıkıyorsanız, bir de Şifre Bürosu kurun» cevabını aldık.

Şifre Bürosu kurmamızın üstünden bir kaç gün geçmeden hükümet konağı da personele yetmez hale gelince:

— Bu valiye değiştirin, diye Ankara'ya dayattık.

Başöğretmen sordu:

— Yerine gelen daha mı iyiydi?

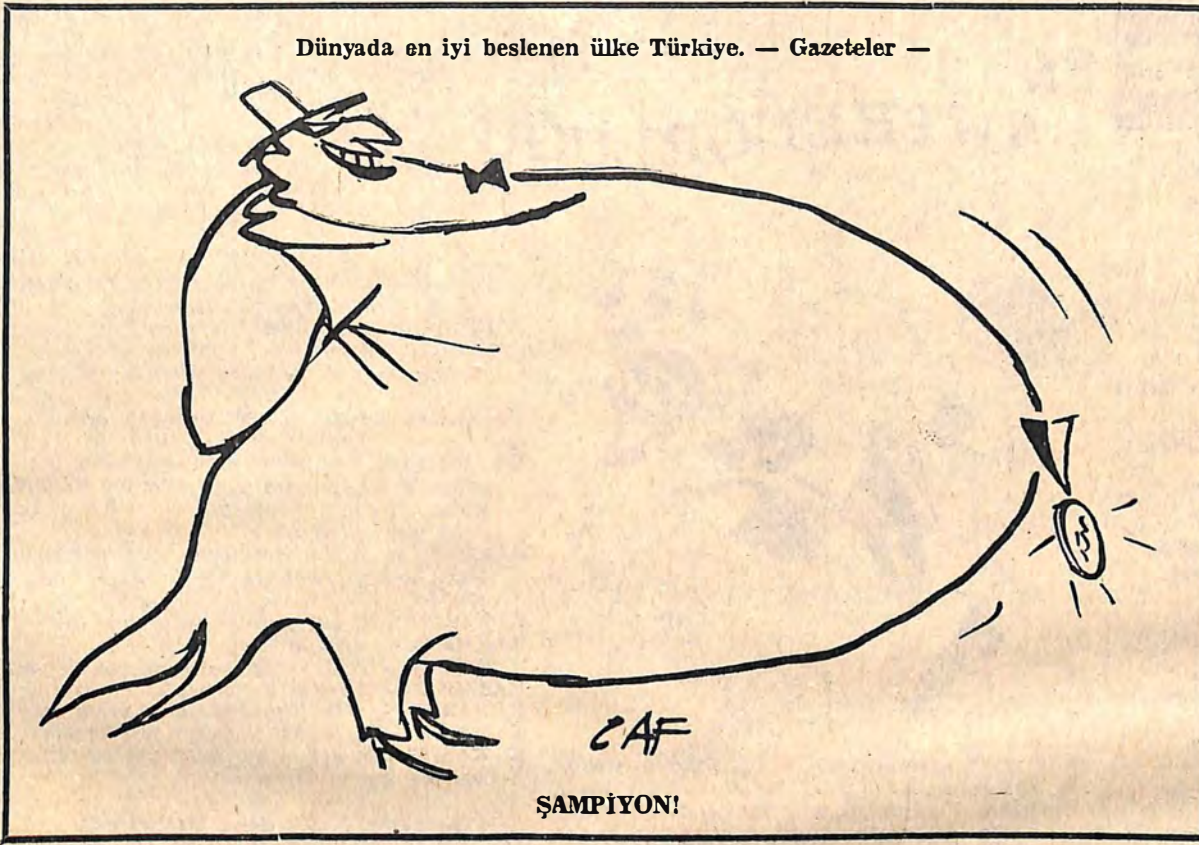
Yakup ağa:

— Ne gezer bey, dedi. Sonra kafamızı çok dövdük ama, iş isten geçti bi kere! Günahını almışık o fedakâr, o çalışkan adamın. Bak, komşu kenti kent yapan o! Adamlar devletten yardım istedi, hükümet İlâmi beyi hediye etti. Uyudu, Uyandırma Bürosu kurdular. Kalktı, yazdıklarını okumak için Şifre Bürosu kurdular. Konuştu, söylediklerini anlamak için Tercüme Bürosu kurdular. Sonra bütün bu büroları bir çatı altında toplamak için koca bir Belediye Sarayı kurdular. Büro çokluğundan kâğıt yetiştirmek mümkün olmadığından, şehrin göbeğine tutup bir de kâğıt fabrikası kurdular. Fabrika olunca, elektrik geldi. Elektrik gelince, medeniyet geldi. Ustalar geldi, işçiler geldi, oteller yapıldı, lokantalar yapıldı, İlâmi beyin sayesinde bölgenin en zengin yeri oldu.

— Öyle öyle, dedi Hamamcı. Kentin kalkınması, işsizliğin önlenmesi için devletin yatırım yapması değil, başımıza ya İlâmi bey gibi bir valinin atanması, ya da şimdiki valinin uyku hastalığına yakalanması gerekir. Yoksa iş yatırıma, plana, programa kaldıysa, kıyamete kadar iki yakanız bir araya gelmez!

Vedat SAYGEL

Yazısız

ŞAMPİYON!

ŞARLO'NUN «Diktatör» filmi görmüş olanların unutamayacakları bir sahne vardır:

Hitler, konuğu Mussolini'yi alacak bir koltuğa oturtuktan sonra kendi dışı koltuğuna benzer bir nesnenin üstüne kurulur. Mussolini altta kaldığını görünce kalkıp başka bir koltuğa çöker. Hitler bir kolu çevirip kendini biraz yükseltir. Yine altta kalan Mussolini fırlar, daha yüksek bir yere tünar. Hitler kendini biraz daha yükseltir. Sonunda ikisi de ayağa kalkmak zorunda kalırlar...

O minicik sahnenin içinde kocaman bir gerçek saklıdır:

Tarihte insanlığın başına çeşitli felâket çorapları örerek dünyayı perişan etmiş despotları inceledik bunların hemen hepsinin her hangi bir tarzda altta kalmaya dayanamayan, kompleks dolu, maddeten değilse de mânen bücür kişiler olduklarını görürüz.

«Haklısın», «Yanılışım», «Benim gerçekten öyle bir kusurum olduğunu biliyorum» gibi sözler yoktur bu üstünlük hastalarının lügatlarında.

Marazları gözlerini öyle karartmıştır ki, davranışlarının çok kötü taktik olduğunu ve kendi propagandalarının etkisini azalttığını bile göremezler.

İkinci Dünya Savaşında Hitler'in propaganda uzmanları, İngiliz zayıflığını şişirip kendi kayıplarını küçük göstermek için sabah akşam yırtınırken, Londra'dan ara sıra şöyle bildiriler yayınlanırdı:

— Dün beş uçağımızın düştüğü haberi basında çıktıysa da kayıplarımız aslında daha ağırdır; sekiz İngiliz uçağı düşürülmüştür. Düşen Alman uçaklarının sayısı ise yine basının bildirdiği gibi dokuz değil, yedidir.

Böyle yayınlar BBC Radyosunun ve İngiliz hükümetinin sözünü uzun vâdede inandırıcı kılmış, küçük çapta altta kalışın hazine-dilmesi büyük çapta propaganda üstünlükleri sağlamıştı.

Gerçekten güçsüz durumdaki

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞEV VARISLARI!..

*

kişilerin ya da toplulukların kompleksli davranışları belki bir dereceye kadar hoşgörülle karşılanabilir. Ama bütün maddi avantajları elinde tutan bir dev gücün mahalle çocuğu hırçınlıklarına düşmesi çok tuhaf kaçıyor.

Geçen gün Amerikan basınında okuduğum bir habere uzun uzun güldüm. Trajedilerin ne kolay farsa dönüşebildiklerine şaşmamak mümkün değil.

Tarihin en çetin boğuşmalarından biri yine tarihin en acayip ve bitmez tükenmez pazarlıkla-rından birinin konusu olmağa devam ediyor. Geçen ayın yirmi yedisi Kore Savaşının sona erişinin onbeşinci yıldönümüydü. Öyleyken Panmunjom'daki mü-tareke komisyonu barakasında Kuzey Koreli ve Amerikalı asker temsilciler hâlâ sık sık toplanıp birbirlerine küfür ve suçlama yağdırmaktalar.

Bugüne kadar yapılan 273 toplantıda Kuzey Kore 56.889, karşı taraf ise 6.313 şikâyet ileri sürmüş. Ama asıl ömür husus bu şikâyet yığınlarının çevresinde yürütülen maskaraca «yükseklik yarışı».

Efendim, bir süre önce Kuzey Koreliler barakanın gerisinde yüksekçe bir yere bir karakol binası yaptırmışlar. Birleşmiş Milletler Kuvvetleri Komutanlığı'nı ellerinde bulunduran Amerikalılar bunu «düşmanın psikolojik bir avantaj kazanması» sayarak kendilerine iki katlı bir bina inşa etmişler. Kuzey Koreliler karşı tarafın üstü çıkmakta direndiğini görünce öfkelenip karakol binasının damına tepesi yıldızlı

bir direk dikmişler. Şimdi Amerikalılar tekrar nasıl üstü çıkabileceklerini düşünmekteymişler.

Aynı sinir savaşı barakamn içinde de başka biçimde devam etmekteymiş. Masanın üstünde duran bayrakçıkların çubukları uzadıkça uzamış; kâh bir tarafın, kâh öbür tarafın bayrakçığı galebe çalmış. Sonunda iki taraf bayrakçıkların «minyatür boyda» olması konusunda anlaşıp çubukların yüksekliğini de tesbit etmişler. Ama Kuzey Koreliler kendi çubuklarının tepesine yarım santimlik bir süs eklemişler. Amerikalılar da karşılık vermek için uygun süs arıyorlarmış hâlen.

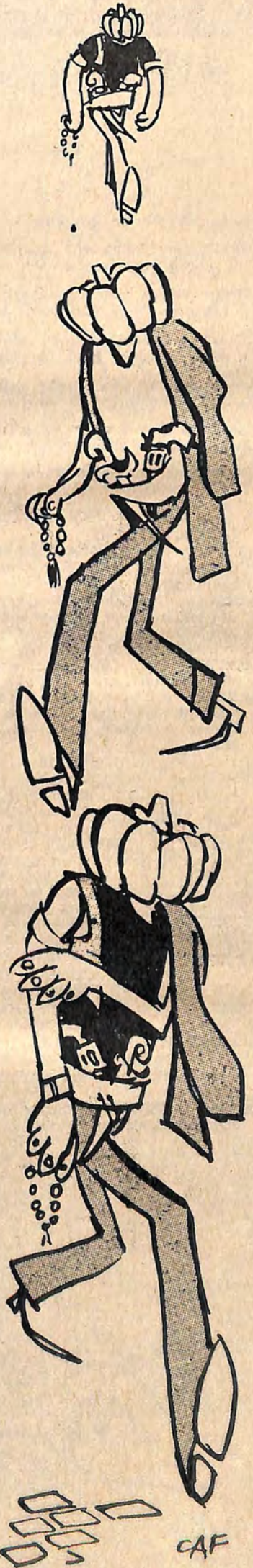
Büyük bir tabii avantajları da var Amerikalıların. Barakanın dışında nöbet tutan devriyelerin boy yarışında onların adamlarının doğuştan çok iri oluşu ufak tefek Korelilere karşı çok etkili bir üstünlük sağlamaktaymış. Düşman devriyeler birbirlerinin yanından geçerken yere tükürek, «pis domuz», «piç» falan gibi iltifatlar mırıldanıyorlarmış...

Beğendiniz mi kanla sulanmış topraklar üstünde girişilen idrar yarışını?

Neyse, biz dünyanın öbür ucunu bırakalım da kendi ülkemize bakalım. Milletlerarası alanda olduğu kadar iç politikada da o türlü yarışlar biçimsiz sonuçlar veriyor. Ve nasıl büyük, zengin, güçlü devletlerin ufaklık ülkelere karşı hırçınlaşması kendi propagandalarını zedeliyorsa iç politikada da —kazanmış olduğu için— daha hazımlı ve sâkin davranabilmesi gereken iktidarların kompleksli tutumları kendilerini yaralıyor.

«Hasımlarımıza bir bakıma hak veriyoruz» kabilinden bir cümleyle başlayan sözlerle hasretiz. Altta kalmamak için hiç, ama hiç bir zaman kimseye en küçük hakkı vermemekte direnenlerin sonunda çok daha kötü durumlarda kaldıkları unutulmaya...

Refik ERDURAN

KABAK DAYILAR!

KARAGÖZ'ÜN

AZİZ NESİN

— 2 —

FASİL

(Aşağıdaki manzumeyi okuyarak Hacivat gelir)

Yıkıldı devr-i sâbık eski ümür kalmadı,
Bir oturan kalkmıyor, gel sen buyur kalmadı.

Herkes refaha erdi alarak hakk-ı huzur,
Karaborsaya bindi, bize huzur kalmadı.

Alarak yeni tedbir kambur kambur üstüne,
Memlekette ilâçlık bitek kambur kalmadı.

İstanbul'da iki gün havalar sisli gitti,
Çarpmadık, çarpılmadık bitek vapur kalmadı.

Ne kadar çamur varsa atırlar birbirine,
Sokaklarda çok şükür, çirkef, çamur kalmadı.

Siyaset sahasına geçeli tekme-yumruk,
Top sahasında artık eski kır-vur kalmadı...

İDARECİ (Gelir) — Beni mi çağırdınız Hacivat Çelebi?...

HACİVAT — Vay efendim, sayın idarecimiz... Sa-
fa geldiniz! Zatiâlinizi çağırarak bendenizin
haddi mi?

İDARECİ — Top sahası diye buyurdunuz da, bi-
zim takım sahaya çıkıyor sandım... Belki bi-
liyorsunuz, bu seneki liglerde, bizim takı-
mın şampiyonluğu tehlikede...

HACİVAT — Yaa, vah vah!... Ne gibi tedbir dü-
şünüyorsunuz?

İDARECİ — Efendim, tedbiri ben değil, muhalif-
lerim düşünüyorlar. Bilirsiniz ya, bizde ta-
kimlar yenildikçe, hemen idarecileri baştan
atarlar.

KARAGÖZ (Pencereden) —
Demek politikadakinin
tersine... Politikada kazı-
ğı yedikçe, idareciler kol-
tuğa perçinlenir...

HACİVAT — Efendim, golü
yiyen zatiâliniz değilsiniz
ki, neden sizi atıyorlar?

İDARECİ — Efendim, topçu-
lara yüzbinlerce lira öde-
diklerinden onları ata-
mazlar, bize geçer hü-
kümleri...

HACİVAT — Ne yapmayı dü-
şünüyorsunuz?

İDARECİ — Ben de onun için sizi rahatsız edi-
yorum ya... Bizim takıma, iyi bir antrenör
gerekli, ama sert mi sert, gayet sert olmalı,
ki —sözüm burdan dışarı— bu hergele takı-
mını disipline alabilsin. Acaba böyle bir tanı-
dığınız var mı?

HACİVAT — Böyle bir antrenör tanıyorum gerçi,
ama çok serttir, bildiğiniz gibi değil...

KARAGÖZ (Pencereden) — İyi sirkeee, keskin
sirkeee!...

İDARECİ — Aman çok iyi... Bu gayet sert antre-
nörün adı nedir?

HACİVAT — Adı, Karagöz'dür efendim...

İDARECİ — Kendisiyle görüşebilir miyim?

HACİVAT — Hayhay efendim, gidip kendisine ha-
ber vereyim...

(Karagöz'le idareci giderler)

(Hacivat, Karagöz'ün evinde, kapısını çalar)

HACİVAT — Aç Karagöz'üm, aç!...

KARAGÖZ (İçerden) — Aç sensin kerata...

HACİVAT — Kapıyı aç Karagöz'üm... (Karagöz,
pencereden Hacivat'ın üstüne atlar, vurur)

Yahu, ne vuruyorsun?... Önce selâm verilir.

KARAGÖZ — Vururum... (Vurur)

HACİVAT — Neden?

KARAGÖZ — Ben sertim ulan... Sen hayatında
hiç sert adam görmedin mi? He heeeyyyt...
Tepelerim haal!...

HACİVAT — Sen neden bu kadar sertsin Ka-
ragöz'üm?...

KARAGÖZ — Kadınlar, erkeğin sertinden hoşla-
nırlar da ondan... Ben gayetle sert bir koca-
yım... Her akşam, evin kapısından girip bir
nağra patlatırım ki, senin yengen olacak ka-
rım, korkusundan kaçacak sıçan deliği arar...

HACİVAT — Ne diyorsun?

KARAGÖZ — Sağır mısın, ne dediğimi duymu-
yor musun? Mahalleye gidip de bir nağra
patlattım mı... Allah seni inandırır, bütün
mahalleli korkudan tirtir titrer... Şöyle bir
gelirim mahalleye, bir nağra sallarım:
Haayyyt... Geliyor Karagöz kaptan, karada
aslan, denizde kaplan, ormanda kaplan... A-
dam değil hayvanat bahçesi... Ulaan, var mı
bana yan bakan?... Ulan Hacivat, yere men-
dilini ser çabuk!

HACİVAT — Ne olacak?

KARAGÖZ — Temizlik imandandır. Kelleni kese-
ceğim, yere düşünce tozlanmasın!

HACİVAT — Aman Karagöz'üm, merhamet et!...

KARAGÖZ — Çabuk ulan!... Sinirim tuttu yine...
Haaaayt, var mı ölümüne susayan... Ulaan!...

(Hacivat kaçır, Karagöz'ün karısı gelir)

KARAGÖZ'ÜN KARISI — Gözü kör olası herif,
azdın mı, kudurdun mu? (Vurur) Kapının
önünde ne uluyup duruyorsun? (Vurur) Ço-
cuğu uyandıracaksın...

KARAGÖZ — Vurma karıcığım... Evin bütün iş-
lerini yaptım da, biraz sokağa çıktım, erkek
olarak...

K. KARISI — Çocuğun bezlerini yıkadın mı?

KARAGÖZ — Yıkadım.

K. KARISI — Peki, benim bezlerimi yıkadın mı?

KARAGÖZ — Yıkadım karıcığım...

K. KARISI — Kendi bezlerini de yıkadın mı?

KARAGÖZ — Hı? Kendi bezlerimi mi? Yıkadım...

K. KARISI (Vurur) — Bir daha uluduğunu du-
yarsam, kafanı kırarım...

(Karagöz'ün karısı gider, Hacivat gelir)

HACİVAT — Karagöz!...

KARAGÖZ —!

HACİVAT — Karagöz, sana söylüyorum, sert Ka-
ragöz...

KARAGÖZ — Şışt, yavaş konuş, çocuk uyuyor...

HACİVAT — Hani sen serttin?

KARAGÖZ — Sertim ya, beğenemedin mi?

HACİVAT — Karından dayığı yedin ama... Ben
köşeden seyrettim.

KARAGÖZ — Karım vurdu ama, çok sert oldu-
ğundan elleri de acıdı...

HACİVAT — Vah vah... Kadının elleri param pa-
rça olmuştur... Artık acısından iki saat seni
döremez... Karagöz!

KARAGÖZ — Hı?

HACİVAT — Senin gibi çok sert birisine ihtiyaç
var...

KARAGÖZ — Burgu mu yapacaklar?

HACİVAT — Çok para verecekler...

KARAGÖZ — Çok para vereceklerse iyi, benden
sertini bulamazlar.

HACİVAT — Sen askerliğini hangi sınıfta yaptın?

KARAGÖZ — Birinci sınıfta...

HACİVAT — Öylesi değil Karagöz'üm... Yâni pi-
yade miydin, süvari miydin?

KARAGÖZ — Topçuydum...

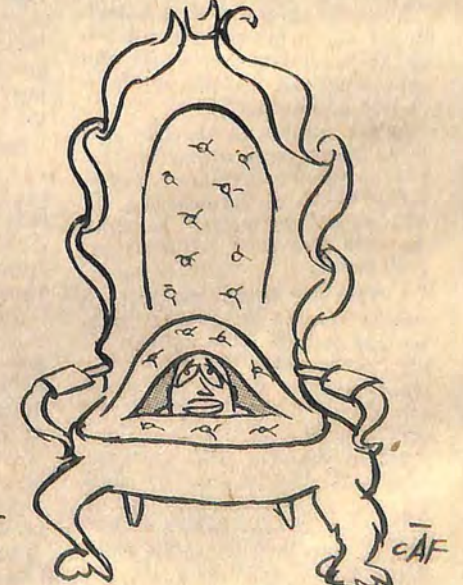
HACİVAT — Hah, tamam... Onlar da topçu arı-
yor... Demek topçuluktan anlarsın... Hangi
kalede topçuluk yaptın?

KARAGÖZ — Fenerbahçe kalesinde... Sonra be-
nim kaleyi itfaiye aldı, kova yaptı...

HACİVAT — Seni idareci antrenör yapacak...

KARAGÖZ — Beni idareci antrede ne yapacak?...

HACİVAT — Antrede yapmıyacak Karagöz'üm,
antrenör yapacak.

— Demirel Doğu'yu gezdi. —

Gün ola, harman ola...

— ÇÖPÇÜÜ!..

KARAGÖZ — Nedir o?
HACIVAT — Canım efendim, sen sertsin ya...
KARAGÖZ — Sertim... Evet.
HACIVAT — Bir nağra patlattın mı herkes kor-
kar ya...
KARAGÖZ — Evet...
HACIVAT — Sen karından günde beş öğün da-
yak yersin ya...
KARAGÖZ — Evet... Ne? Ulan, devlet sırlarını
karıştırma...
HACIVAT — Sen topçusun ya...
KARAGÖZ — Evet...
HACIVAT — Sen kalede topçusun ya...
KARAGÖZ — Evet...
HACIVAT — Yâni kalede oynuyorsun...
KARAGÖZ — Yok, kalede göbek atıyorum... U-
lan, kalede oynanır mı be, kalede top atıyo-
rum, top...
HACIVAT — Peki, kalede oynamıyorsan nerde
oynuyorsun?
KARAGÖZ — Kumda oynuyorum...
HACIVAT — Canım efendim, öylesi değil... Yâni
demek istiyorum ki, sen top atıyorsun?
KARAGÖZ — Top atıyorum durmadan...
HACIVAT — Nasıl atıyorsun?
KARAGÖZ — Birisini dolandırıp parasını alıyo-
rum, sonra bir iş kurup top atıyorum...
HACIVAT — Yâni sen topatansın?
KARAGÖZ — Hayır, kırkağaç kavunuyum...
HACIVAT — A canım efendim, demem o demek
değil, yâni demek istiyorum ki, sen hem top-
çusun, hem kalecisin, hem sertsin, hem de
karından dayak yersin... Tam antrenör ola-
cak adamsın!...
KARAGÖZ — Ulan, dayağı karıştırmasana...
HACIVAT — Asıl o lâzım Karagöz'üm, seyirciler-
den dayak yiyeceksin...
KARAGÖZ — Ben yokum o işte...
HACIVAT — Yâni demek isterim ki, seni topçu-
lara öğretmen yapacaklar...
KARAGÖZ — Deminden beri ne eveleyip geveli-
yorsun, şunu böyle söylesene adam gibi...
HACIVAT — Sen şimdi doğru Küşteri Meydanı-
na git, sayın İdareci seni orda bekliyor...
KARAGÖZ — Olmaz... Ben önce takımı tutanları
bir göreyim, durumu öğreneyim, ondan son-
ra İdareciyle görüşürüm...
HACIVAT — Bu da bir akıl... Öyleyse sen, doğru
stadyum kapısına git. Orada, maçtan çıkan
hemşerilerle konuş.

(Hacivat gider. Temel Reis «Gemi geliyor ge-
mi, denizi yara yara» türküsünün havasıyla
aşağıdaki türküyü söyleyerek gelir)

Usandık söylemekten, o söyler usanmaz ki,
«Artık yeter!» desek de, bizi adam sanmaz ki...
«Az daha dayanın!» der, biz dayandık diyelim,
Bu kadar dayanmaya pantolon dayanmaz ki...

Zam üstüne zamlarla şap gibi yansak bile,
Bugün dünden iyiyiz diyerek kansak bile,
Ucuzluk müjdesine bizler inansak bile,
Evdeki çoluk çocuk vallahi inanmaz ki...

Teftiş haberi gelir, hep memurlar uyanır,
Badanalar yapılır, tüm duvarlar boyanır,
Müfettişler tanımaz, başka bir bina sanır,
Göz boyamak olsa da bu kadar boyanmaz ki...

KARAGÖZ — Ayaklı gazino geliyor...

TEMEL REİS — Meraba emşerim...
KARAGÖZ — Merhaba...
TEMEL REİS — Karagöz tetukleri sen misun?
KARAGÖZ — Benim... Beğenemedin mi?
TEMEL REİS — Beğendim de satın alacağım.
Sen hancı tagimi tuteysun?
KARAGÖZ — Kendi takımımı...
TEMEL REİS — Pag pana,
haçan puna çok memnun
oldum... Temek, pizum
tagimi tuteysun...
KARAGÖZ — Sen hangi takı-
mı tutuyorsun?
TEMEL REİS — Tagim ma-
gim tutmeyrum. Siftah
celdum maça. Haçan pi-
zum emşeriler haftanın
bir cuni maça geleyler, al-
ti cun da kayfedre şama-
tasuni edeyler. Tuştum
pen de meraga, haçan bu
pog yiyei coreyum te-
tum da celdum buriya...
KARAGÖZ — Bu da bizden... Hoşuna gitti mi?
TEMEL REİS — Pakayrim, pakayrim, pişey ağna-
mayrim. Haçan o topa furtun, furtun, ma-
demçi furtun da paşından tef ettun, niye ko-
şesun arkasından... Madem arkasından ko-
şaceysun, ne temuye fureysun? Furtun, neye
koşesun?... Koşacaksın neye fureysun?...
Furtun, koşma! Koşacaksın madem furma!...
Haçan pağa misaade, pen geç kaldım. Kay-
feye cideyrum, emşerilerle maçtan ötürü da-
laşmağa...

(Temel Reis gider. Alekber Ağa, aşağıdaki
manzumeyi okuyarak gelir)

Neden bu gecelerin mehtabı olmayacak?
Öyle bir çöldeyim ki, serabı olmayacak...

Garsona kırk yılda bir pideli kebab desem,
Yalnız pide getirir kebabi olmayacak...

Yükselmek isteyen her bişeyi olacak,
Yalnız bişey istemez: Hicabı olmayacak!

Yaptığı kötülüğü bilmeyecek bitürlü,
Vidamı olacak da azabı olmayacak...

Plân, program dersen cıgara paketinde,
Ondaki plânların hesabı olmayacak...

ALEKBER — Esselâmualeycüm...

KARAGÖZ — Aleyktim selâm...

ALEKBER — Hardan gelirem, bilpirsene... Yahşi
topçular seyreylemişem.

KARAGÖZ — Topa meraklısın galiba...

ALEKBER — Yoh, ille özümün merakı topa de-
ğil, topçuyadır. Men topa bahmirem, topçu-
lara bahirem...

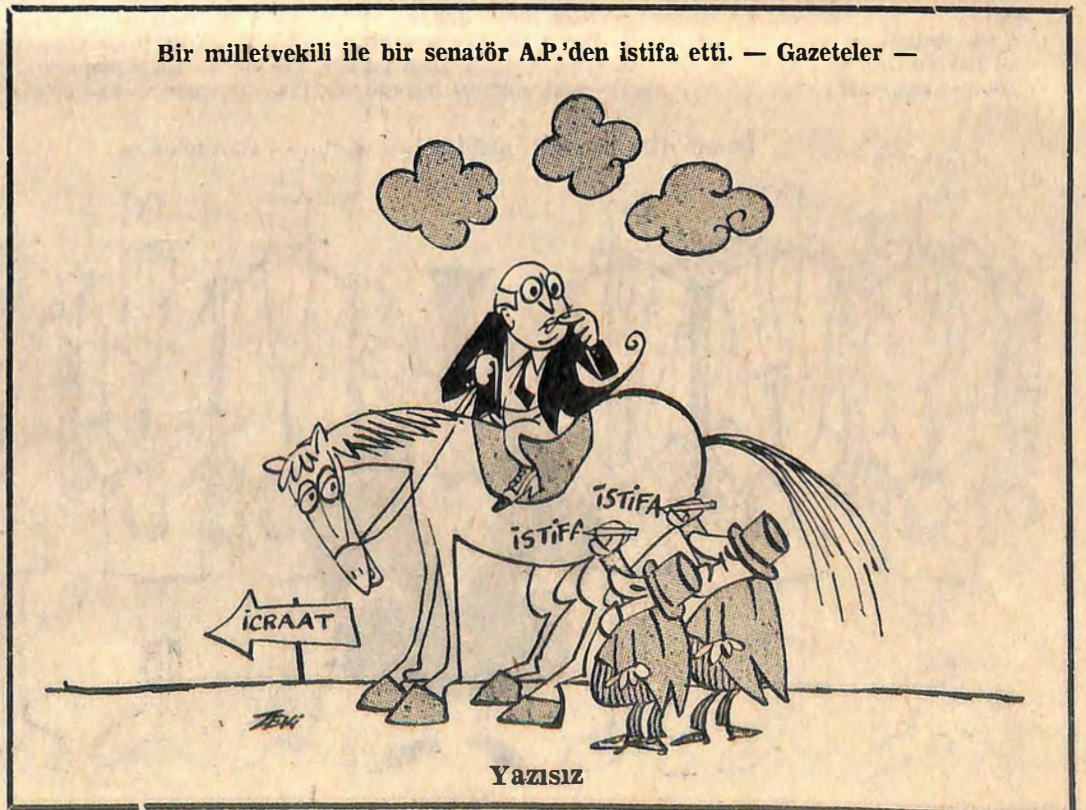
KARAGÖZ — Gençliğinde sen de top oynadın mı?

ALEKBER — Yoh... Özümde top çok hefig celüp-
tü. Men gençliğimde topunan degil, cülleylen,
bumbaylan oynamışam. Biz cülleylen oynayan-
da beher takımda seçsen galleci, yigirmi bek,
gırh sağ açık vardı.

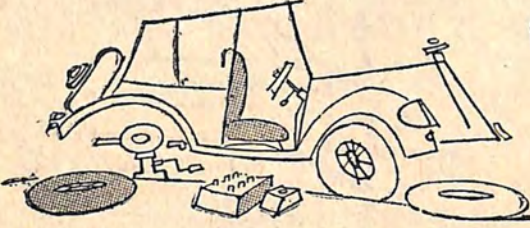
KARAGÖZ — Sol bek, sol açık kaç tane?

(Devamı var)

Bir milletvekili ile bir senatör A.P.'den istifa etti. — Gazeteler —

Yazısız

Sök usta sök!!

MUZAFFER İZGU

S U bizim millet kadar yardıma koşmasını, iyilik etmesini seven bir millet daha yoktur yer yüzünde... Senin araban Roma yolunda, senin araban Paris yolunda ârıza yapacak da, gelen geçen şoförler durup seninle ilgilecekler, sana yardım edecekler ha!... Yardım etmeyi bırakın; adamlar, araban yolun ortasında niye ârızalandı diye homur homur homurdanırlar... Geçenlerde bizim karakağan Ulu-kışla - Tarsus arasında ârızalandı. Ortada hiçbir sebep yokken, ah etti, vah etti, sonra da tis edip:

— Tamam arkadaş, bundan bu tarafa benden paso, dedi.

Ulan aman, ben ki otomobilin daha doğru düştür parçalarının ismini bile bilmem, kapıdan, direksiyondan, frenlerden başka... Bir keresinde arabamın bakımını yapan usta:

— Yedek bujin varsa ver de takalım, demişti de, ben de adama kaportayı açıp, koskoca kırkoyu uzatınca adamcağız kahkahadan kırılmıştı...

Onun bana soracağı yerde, ben ona sordum:

— Bu dağ başında ne yapacağız hanım?

— Ayol güneşte, bu sac'ın altında Adana kebabı olacak hâlimiz yok ya, çıkalım arabadan, bir bakalım motora! Belki bir tel çıkmıştır, belki kayış kopmuştur.

— Hanım bu pantolon mu ki kayışı olsun?

— Var ayol, ben bir keresinde görmüştüm, vantilatör gibi bir şeyi çeviriyordu.

İndik, açtık arabamın kaportasını: — Hanım, vallahi varmış, sen haklısın, dedim.

— Var ayol, ben bilmez miyim, bök işte, şu kayış...

— Ee kayış, anladık, sonra?

Sonrası yok... Orasını elledik, burasını elledik, marşa bastık, nâfile, araba çalışmam da çalışmam diyor. Tam o sırada, Diyarbakır plâkalı bir kamyon durdu yanımda. Şoför:

— Ha gardaş, ârıza yapmışdır takisi? dedi.

— Evet, dedim.

— Bî bakıyam?

— Zahmet olmazsa!

— Sen şimdi gaz veresen içerden, ben burdan elimnen garbüratörü gapayam ki hava emdirem.

— Emdir usta!

Verdim gazı...

— Ula vallah bu poğmış.

Dalgınım ki nasıl dalgın, zaten güneş tepemde:

— Sorma usta, hem de kızının gözlerinin önünde, dedim.

— Sen Urfa'daki cinayati deyisen?

— Evet, Urfa'daki cinayeti diyorum.

— Ha ben buradaki cinayati deiyam. Senin tumafil poğmış.

— Ne yapacağız usta?

— Garbüratörü temizleyeceğiz.

Adam yarım saatte garbüratörün barsaklarını çıkardı. Evirdi, çevirdi, sonunda:

— Olmaz bu gardaş, dedi, innesi gırılmış.

— Demek kırılmış?

— Hemi de iki gat olmuş. Sen en iyisi yeni bi inne al gel. Nah bak, şöble dakacan, şu fida şurya, şu rondele şunnan şunun arasına, şu conta gapağa, şu sigorta o başa, şu kelepçe bu başa, annisan deel mi?

— Hiç anlamaz olur muyum usta?

Adam, avucumuzun içine bir yığın vida, yay koyup gitti. Hanıma:

— Anladın değil mi hanım? dedim. Şu vida şurayaymış, bu vida burayaymış...

— Ayol ben ne bilirim?

Tam o sırada hanımla ben, yarı belimiz kaportanın içindeyken Adana plâkalı bir kamyon durdu yanımda. Şoför:

— Allahsız ârıza mı yaptı gardaş? dedi.

Arabanın da Allahı olduğunu ilk kez o Adana'lı şoförden öğrendim.

— Yaptı usta yaptı, dedim.

— Bî bakak mı?

— Zahmet olmazsa!

İndi geldi, motora baktı:

— Nerde bunun garbüratörü? dedi.

— İşte, dedim, bir mendil dolusu âlet edevati gösterdim.

— Kim söktü bunu?

— Bir Diyarbakır'lı şoför.

— Ulan Allahsız, ulan fekesiz, heç garbüratör sökülür mü be. Lan Fik-

ret, ver bana lan ordan anahtarları, şunun bi distribütörünü sökek!

— Sök usta sök!

— Lan ne anlar be Diyarbakır'lı kamyon şoförü araba tamirinden.

Heç işte, herif avrada fiyaka olsun diye sökmüş dağıtmış karbüratörü, sonra da motorun anasını...

Şoförün ağzından çıkan küfürle beraber, karım başını öbür tarafa çevirdi. Ondan sonra girişti Adana'lı şoför, bir küfür salladı, bir anahtar salladı, bir ana avrat çekti, bir tor-

navida salladı, bir bizim arabayı yapan fabrikanın sahibinin mezardaki kemiklerini sızlattı, bir çekiç salladı. Arabanın mühendis ve sahibini de hizaya getirdikten sonra, elimize o da bir yığın vida, civata, kapak, yay uzatıp:

— Bu fekesizin şu kontak ucu kırılmış, dedi.

— Hangi feleksizin?

— Şu şu, şu sarı demir var ya, işte o. Sana bişey deyi mi arkadaş, ferîştahın gelse habibime bu parçanın yenisi alınmadıktan sonra bu arabayı şuradan şuraya yürütemez. Hadi eyvallah!...

— Güle güle usta, sağol!

— Anasını fabrikasını... deyip, gazladı gitti.

Karıma döndüm:

— Hanım, koy şu vidaları, kapakları da bir tarafa!

On dakika sonra yanımda Rize plâkalı bir kamyon durdu. Kırmızı burunlu şoförü:

— Ha ârıza yapmışdır? dedi.

— Evet usta, dedim.

— Bakayum bir?

— Zahmet olmazsa!

İndi, baktı:

— Nerededir punin garbüratörü?

— Burda!

— Ya distribütörü?

— O da burada.

— Kim sökti bunları?

— Birini bir Diyarbakır'lı şoför, birini de bir Adana'lı şoför söktü.

— Hay edeyum onların ağızlarının ta ortasına. Olsa olsa punin arızası otomatiktendir. Vereysun pana e-

nahtarları!

O da tuttu otomatığını söktü.

— Ha yanlış aramışlar arızayı, bakaysun şu tulumbaya, pozukluk bun-

dadır işte. Alıp gelesun yenisini.

— Alırız usta sağol!

O gitti, on dakika sonra Aydın plâkalı bir araba geldi. Şoför:

— Ârıza mı yaptı garik? dedi.

— Öyle usta, dedim.

— Neden yaptı?

— Bilmem ki usta neresinden yaptı?

— Bakiverelim garik.

— Zahmet olmazsa!

Aydın'lı şoför işi biraz geniş tutup, motorun içinden muaviniyle beraber tıslaya tıslaya kocaman bir şey indirdiler. Yere bir çuval serip, bu kez o kocaman şeyi parçalamağa başladılar.

— İşte, dedi Aydın'lı şoför, ârıza şu rolmeden, sıkışmış kalmış. Al yeni bir rolmen, tak buraya, ondan sonra gazla garik!...

— Alırız usta yeni bir rulman, ondan sonra gazlarız gayrı, dedim.

O gitti, bu kez Kayseri plâkalı bir kamyon durdu yanımda. Şoför:

— Ârıza mı hemşerim? dedi.

— Evet, dedim.

— Bahalım bir?

— Zahmet olmazsa!

İndi, baktı. Motorun içini görünce:

— N'örmüşler bunu ağam? dedi.

— Vallahi bilmem, tamir edelim derken böyle ettiler.

— Vay ben onların yedi sülâlesini...

Muavinine seslendi:

— Sök ulan şunun arka tekerleğini, balataları sıkımsız galiba!

Sağolsunlar, onlar da arabamın tekerleklerini söktüler. Kayseri'li şoför:

— Bu yay var ya ağam, dedi.

— Evet var usta!...

— Fazla germiş, sıkımsız frenleri, kızdırmış motoru. Sen bu söktüklerimi geri tak, sonra git bu yayın yenisini al, ondan sonra araban saat gibi olur.

— Olur usta olur, sağol!

O gitti, Bursa plâkalı bir araba durdu. Daha şoför kafasını uzatmadan:

— Ârıza usta ârıza, dedim.

— Yahu ben de arabamın içinde dinamit falan patlamış zannettim yahu! Bu tekerlekler ne böyle?

— Söktüler usta!

— Hiç motor arızasına tekerlek sökülür mü? Hay anasını!... Neyse, madem durduk, bunun bir siboplarına bakalım.

— Zahmet olmazsa!

O da tuttu, motorun silindir kapağını söküp, ellme sekiz tane supap tutuşturdu:

— Bunları taşılat, araban olur saat, dedi.

— Saat?

— Evet, çalar saat!

— Sağol usta!

On dakika geçmedi, Nevşehir'li bir şoför iştahla girişti işe...

— Şu contası, şu sekmansı, şu pistonu, deyip bir yığın şey çıkardıktan sonra, tam o sırada Ankara plâkalı bir kamyon durdu yanımda. Ortalığı harb meydanı gibi gören Ankara'lı şoför:

— Venüs'ten mi düştünüz bilâder? dedi.

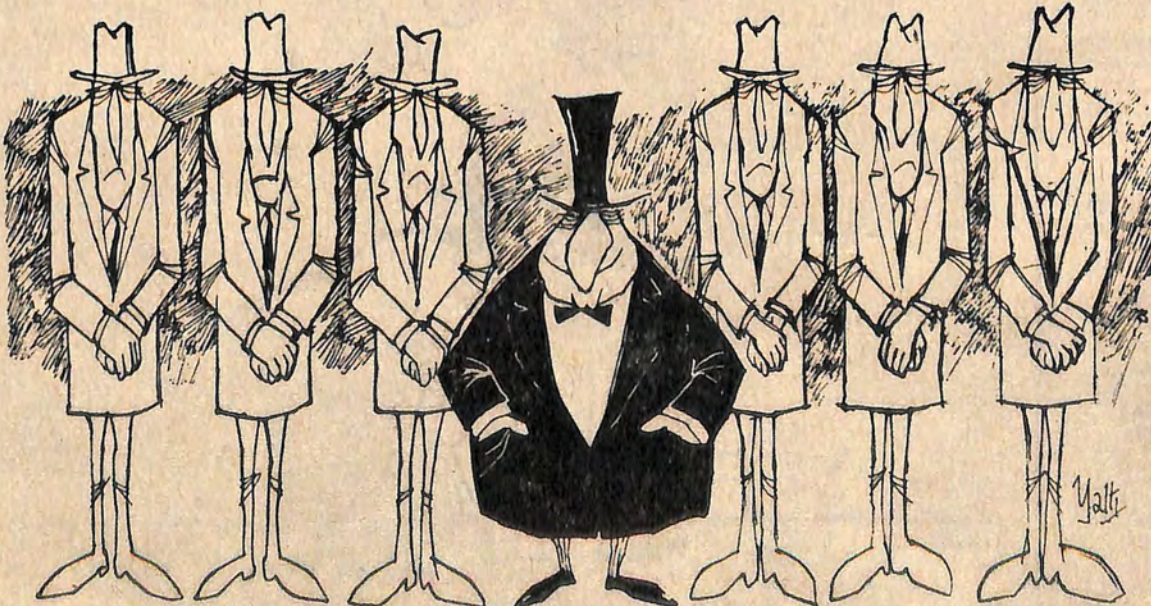
— Yoo, ufacak bir ârıza, dedim.

— Bakalım bir!

— Zahmet olmazsa!

Bu sefer, Ankara'lı şoförle, Nevşehir'li şoför, hangisi daha fazla us-tadır, gösterebilmek için söktüler ha söktüler... Ankara'lı:

İstanbul'da her yedi kişiden biri suçlu. — Gazeteler —

SUÇLU!

Geçmiş Zaman Olur ki...

LÂNET OLSUN!

31 Mart isyancısı, süngüyü doktorun göğsüne dayayıp sormuş:

— Mektepli misin, alaylı mı?
— Aman evlâdını, demiş adam-
cağız, hiç doktor mektepli olur mu?

Nerdeyse Bizim Yokuş'un kara ve kızıl 31 Martçıları da kalemelerini göğüslerimize dayayacaklar:

— Sağcı mısın, solcu mu?
Ne dersiniz, doktor gibi, karasına: «Aman ırkdaş, hiç yazar solcu olur mu?» Kızıluna: «Aman yoldaş, hiç yazar sağcı olur mu?» Diye işi aptala vursak kurtarabilir miyiz canımızı acaba?

Şu sol bile batıdan aldığımız şapkaya döndü kafamızda: Hürriyetçi İngiliz sosyalistinin değil de diktacı Rus'un kasketi!

Siz, Atatürk'e sağ diyebilir misiniz?... Arap harfi sağdır, alfabe sol. Fes sağdır, şapka sol... Onun devrimlerinden hiçbirini cüppenin içinde, kavuğun altında bulamazsınız. Numan ustayı, Satı kadını Büyük Millet Meclisine sokan, köylüye «Efendimiz» diyen adamın, değil kendisini, topuklarından uzanan gölgesini bile sağda bulamazsınız!

Ama yeni Türkiye'nin tek adamı, çocuklarına: «Komünizmi nerede görürsen ez» diyen soldur!

Bizim sol, şimdi telâş içinde, şimdi öfke içinde, şimdi hınc içinde çırpınıyor: İspat ediniz Atatürk'ün bu sözü söylediğini, diye...

Kızıl ihtilâlin bilmem kaçını yıldönümünde, gece, bir de saz takımı alıp götürmesi zor önlenen Atatürk, Sovyet Sefaretinde nasıl konuşmuştur?... Bugünkü ılımlı havayı serinletmemek için tekrarlamayalım. Ama, başta büyükelçi Karahan ve o korkunç öfkenin altında ezilenlerin hepsi Moskova'da fırınlanmıştır!

Siz o Atatürk'ten başka ne beklersiniz kızıl emperyalizm için?... Yoksa: «Komünizmi nerde görürsen okşa» demesini mi?...

Bizim korktuğumuz sol, Atatürk'ün solu değil, karanın ve kızılın solu. Biri, matbaa kaplarına tanklarla dayanıp ellerimizden kalemlerimizi, öbürü çarşığı basıp esnaf elinden teraziyi, tarlayı basıp köylü elinden bir avuç fındığı, bir tutam tütünü almak çabasında!

Babâli Yokuşundan da geçeceğiz diyen kara solcu ile dış ticareti de devletleştireceğiz diyen kızıl solcu, ayrı yollardan aynı yere gidiyorlar. Bu yer, ne Atatürk'ün batı medeniyetçisi hür-

riyet rejimi içindedir, ne İnönü'nün çok partili, hür seçimli demokrasi rejimi içinde...

Komünizmin, ileri memleketlerde sosyalizme düşman, geri memleketlerde sosyalizme dost oluşu bundandır.

Anayasamızdaki «Sosyal devlet» i çoğumuz «Sosyalist devlet» anlamına alıyoruz. Sosyalisti de zenginin malını züğürdün, çalışanın kazancını tembelin yağması mânasına aldığımızı malum!

Eğer altınızda özel arabanız varsa, kalabalık caddelerde durakladıkça, 6-7 Eylül çapulcularından, karoserinin, günde kaç yumruk yediğini bilirsiniz. Yarın bu yumrukların apartman kapılarınızda da günleyeceğini düşünmeden uyuyabiliyorsanız, iyimserliğinizi tebrik ederim!

Gazetelerimiz, sosyal adaletin mutlu rakamların günlerdir yapıp duruyorlar. Başta Vehbi Koç onbeş milyon lira ile geliyor. Kendisinden soyadını değiştirmesini rica etsem yerinde olur: Vehbi Koç değil, Vehbi Aslan!

Bu milyonlar, doğu dağlarında posta vurarak, kamyon soyarak değil, çalışarak, başararak kazanılmış paramın vergisidir. Onbeş milyon!... Beşyüz köye beşyüz okul yapılır!

Lütfen söyley misiniz: Millî Eğitim bütçesinde böyle bir yatırım var mı?...

Yine o mutlu rakamlar arasında gördüm: Kalbi ve kafası emsalsiz güzel insan, Sıtkı Koçman dostum, birkaç şilebin vergisi ile iki milyona yaklaşmış...

Bu başarı karşısında da Devlet Deniz Yollarının kapısını çalıp sormak istiyor insan:

— Kulağıma fısıldar mısın ahbab: Bilânçonu kaç milyon lira zararla kapattın bu yıl?...

O Devlet Deniz Yolları kı, ne kaptamna, ne çarkçısına, ne tayfasına, Koçman'ların verdiği maaşın yarısını bile vermez!

Bütün zekâları kötürümleştiren bir esirler kampında, elli yıl çalıştıktan sonra, Sovyet Rusya'ya bakınız: Bir eli ile uzayda yıldızların altın tozlarını alırken, öbür eli ile hâlâ Amerika'dan buğday alıyor!

Bütün çabalar, Ay'a ulaşmaktan önce, üç odalı bir evde, hür ve mutlu yaşanığa ulaşmak için olmalıdır.

Yeşil sarık altındaki keleş kafaya da, kızıl kasket altındaki tarak görmemiş beleş kafaya da lânet olsun!

1 Eylül 1965

Yusuf Ziya ORTAÇ

— C.H.P.'de Kurultay faaliyeti hızlandı. —

— Olsa olsa krantandır, diyor, dayanıyor kranka. Nevşehir'li ise:

— Haydi yahu, sen ne anlarsın motordan, olsa olsa şanzumandır, diyor dayanıyor şanzumana...

— Ulan sök de görelim!...

— Ulan esas sen sök de görelim!...

— Ben sökmem ha!... Anasını bile...

— Ulan ben de...

Evelallah muavinleriyle beraber bir girişiyorlar bizim arabayı atomlarına moleküllerine ayırmağa, dersiniz adamlar otomobil sökme yarışındalar...

— Ulan sen hiç ömründe otomobil kapısı söktün mü?

— Ulan sen hiç pencere camı söktün mü?

Adamlar en sonunda, yok sen ustasın, yok ben ustayım derken baş-

ladılar yumruklaşmağa. Hangisinin elinden çıktı bilmem, kocaman bir anahtar bizim ön camın canına okuyunca, kavgaya son verdiler...

Onlar gittikten sonra, şöyle bir baktım ortalığa... Artık bu parçaları değme ustalar bir araya getiremezlerdi. Hanıma:

— Ver bana oradan anahtarları, dedim.

— Ayol dağıtılacağı kadar dağıtıldı zaten, bir de sen...

— Tavanı kaldı hanım tavanı, belki ârıza orasıdır...

— Ayol zaten tek sağlam yeri orası...

— İyi ya hanım, bir oraya bakmadık.

Besmeleyi çekip giriştim işe...

Muzaffer İZGÜ

Seyyar esnaf çuval giyip yürüyüş yaptı. — Gazeteler —

— Senin yüzünden çuvalladık!

Kese mi, sünger mi?

ADNAN VELİ

MUHARREM VAROL, uzun süreden beri, alaturka bir hamama gidip terlemek istiyordu. Son zamanlarda, Urfa kebabına fazla düşkünlük gösterdiği için, vücudunun her yanı, özellikle göbek kısmı, tabaka tabaka yağ bağlamıştı. Muharrem beyin kâatibi Veli Pekiş de aynı halden şikâyetçi olduğu için, o çarşamba Ağahamamı'na gitmeye karar verdiler. Muharrem bey:

— Bizim gibi adamlar Üsküdar Hamamına gidecek değiller ya... Ağalar, ancak Ağahamamı'na yaraşır, diyordu.

O gün de hamam, aksi gibi çok kalabalıktı. Pazartesiyle salı, kadınlara ayrıldığı için, her çarşamba böyle oluyordu.

Soyunup hamamın kapısından içeri girdikleri vakit, sıcak bir buğu onları karşıladı. Muharrem bey, her vakit kalantor geçindiği için, kendisine özel bir halvet, özel bir göbektaşı istiyordu. Oysa, o gün için buna imkân yoktu. Veli Pekiş, onun mahzun mahzun etrafına baktığını görünce:

— Ağabeyciğim, neden üzülüyorsun?... dedi. Şu köseye ilişiverelim, biraz sonra elbet bir kurna boşalır. O vakit oraya geçeriz.

— Böyle olduğunu bileydin gelmezdim Veli...

— Gelmezdim ne demek ağabeyciğim?... Biz nasılsa halk çocuğuyuz, demokratız. Demokrat demek, herkesle halli hamur olan insan demektir. Sen kendine hiçbir şeyi dert edinme Muharrem abi... Gel şimdilik, şu göbektasına ilişiver. Yer açılınca uzanırısın, sonra da iyice terledin miydi, ben seni helâlden bir saat keselerim.

— Yooo, sen zahmet etme... Nasıl olsa ben tellâga kendimi keseletirim.

— Zahmet de ne demekmiş ağa-

beyciğim?... Senin gibi ağabeylerimizi keselemek bizim için bir şereftir.

— Ulan Veli, galiba gene maaşına zam istiyorsun. Numara yapmasını da ne güzel bilirsin, hergele...

— Allah beni kahr etsin ki öyle bir niyetim yok abi... Benim canım ciğerim, sana kurban...

— Ama, arkamdan öyle söylemezsin haaa!... Senin sözlerin kulağıma geliyor bazı bazı...

— Uyduruyorlar namussuzlar... Benim yüzüm neyse, tersim de odur. Ama bana bu iftiraları atanlara ben de göstereceğim. Hepsini de senin yanında rezil etmezsem, bana ne dersin de abicim.

— Çok palavracısın be Veli!... Öyle olduğun halde, gene de seni severim. Kafan, kafama denk geliyor.

— Eksik olma ağabeyciğim. Benim de canım, sana kurban... Şöyle biraz uzanmaz mısın?...

— Uzanayım.

— Uzan da, biraz terlemeye bak ağabeyciğim. Terlemekten insana daima fayda gelir. Çünkü...

— Çünkü ne?...

— Çok bir takım adamlar, gene bazı lâflar etmeye başladılar.

— Hangi adamlar?...

— Canım, şu ortanın solundakiler.

— Ne diyorlar?...

— Bu düzen değişecek diyorlar ya...

— Bize ne?

— Yok yani... Düzen değişecek olursa... Ama ileride bize hiçbir soru soramazlar evvelallah...

— Yahu, senin ağzında bir bakla var... Şunu çıkarsana...

— Hayır ağabeyciğim, yani demek istiyorum ki, günün birinde...

— Eee, günün birinde ne olacakmış?...

— Yaniya, hesap sormaya kalkacak olurlarsa... Yani haklı olarak

değil de, bahane bularak hesap sormaya kalkacak olurlarsa...

— Hiçbir şey soramazlar... Her zaman için alınız ak...

— Ak olmasına elbette ak... Yalnız bir şeyler sorabilirler diye düşünmeli insan...

— Canım, ne sorabilirler?...

— Meselâ ağabeyciğim, «Göbeğinizi altındaki bu yağları nasıl yaptınız?...» diye sorabilirler.

— Yahu o yağları biz yapmadık ki... Bünyaya yaptık...

— Bünyenin yaptığını biliyorum. Gelgelelim, onlar da bünyeden bunu soracaklardır.

— Yok artık, o kadar uzun boylu değil. Bir defa, Anayasa der ki, «Herkes yediği yemeğin yağını vücudunda serbestçe biriktirebilir ve bundan ötürü hiçbir vakit sorumlu tutulamaz.» der.

— Ya onlar Anayasa'yı değiştirirlerse?

— Bizim için müktesep hak var. — Müktesep haklar, müktesep yağları kapsamına alamaz. Amme Hukukunun belli başlı prensiplerindendir bu...

— Yahu, sen ne demek istiyorsun?

— Yani ağabeyciğim, demek istiyorum ki, bu dünyanın sağı solu hiç belli olmaz. Bakarsın, önümüzdeki seçimlerde bizimkiler güme giderirler. O zaman bize de bu yağların hesabını vermek düşer. Onun için, sen beni dinle de ağabeyciğim, ben seni biraz keseleyeyim.

— Eh, madem ki bu kadar istedin, al şu keseyi de, kesele bakalım. Veli Pekiş, Muharrem beyin uzatığı keseyi iyice sabunladı. Bey de göbektasının üstüne iyiden iyiye yerleşti. Yüzükoyun yattı. Veli Pekiş, Muharrem ağabeysinin sırtından işe başladı. Bir yandan da anlatıyordu:

— Ağabeyciğim, bu işler hiç belli

olmaz. Biz iktidarı kaybettik miydi...

— Yahu Veli!... Bıktım senin şu politika lâflarından be!...

— Öyle deme ağabeyciğim. Bak, ben şimdi senin sırtını keseliyorum, değil mi?...

— Evet?...

— Ama, bu kesenin, bir de 3 numara zımpara kâğıdından yapıldığını düşün. İnsanın derilerini yüzer elbette... Yani senin sırtını keseliyorum, onlar bizi zımpara kâğıdıyla keselemeye hazırlanıyorlar.

— Veli, sen böyle söyledikçe, ben büsbütün terliyorum yahu...

— Aman terle ağabeyciğim... Sen terledikçe, sorumluluklar da eriyor demektir. Onun için, terlemekten insana daima fayda gelir.

— Benim ne sorumluluğum var yahu?

— Senin, benim sorumluluğumuz, yağlarımızdır ağabeyciğim. Bu yağlar ileride başımıza gaile açacağına, şimdiden eritsek daha iyi değil mi?

— Kesele öyleyse...

Veli Pekiş, Muharrem beyin sırtını, kıpkırmızı yapıncaya kadar kesiledi:

— Dön ağabeyciğim... Sırtüstü yat da, biraz karnı keseleyeyim. Çünkü insan vücudundaki yağların içinde en tehlikelisi, göbek yağlarıdır.

— Evet, asıl orasını kesele...

— Sen emret ağabeyciğim. Sana kul, kurban olurum ben. Sen bana «Şuramı kesele» de, keselerim. «Buramı kesele» de, keselerim.

— Bak Veli, sen bu kese lâfını, ağzında çok dolatırmaya başladın. Dilin de fena alımsız kese lâfına... Bir seçim olursa, yağlardan bu kadar korkuyorsun da, keseden niye öyle korkmuyorsun? Bence bizden, yağlardan önce, kesenin hesabını soracaklardır.

— Çok doğru söyledin ağabeyciğim... Bu kese lâfı da, başımıza bir dert açabilir. İyisi mi, ben keseyi de bırakıyorum. Bereket, yanımda sünger getirdim. Seni süngerle yıkayayım ağabeyciğim...

— Hah, bak şimdi en iyisini buldun Veli. Eline o süngeri al da, bana, yukarıdan aşağıya kadar bir sünger geç bakalım. Sünger iyi gelir. Bana soracak olursan, her işin üzerinden bir sünger geçmeli...

— Çok efkâr ettin be ağabeyciğim... Her iş olacağına varır. Biz buraya terlemeye geldik. Üç hafta daha üstüste bu hamama devam ettik miydi, ikimizde de ne yağ kalır, ne kir... İnsanın göbeğinde yağ olmadıktan sonra, kimsenin kimseye bir lâf demeye hakkı olamaz. Hem valahi, hem billâhi...

Adnan VELİ

✕

Hizmet dediğin

Belediyenin kendileriyle giriştiği savaşa kızan oduncular, «Belediye 35 liradan tanzim satışı yaparsa boykota gider, halkı yakıtsız bırakırız» demişler.

Fırıncılar da aynı tehdidi savuruyor: «Belediye zam isteğimizi kabul etmezse greve gider, halkı ekmezsiz bırakırız!»

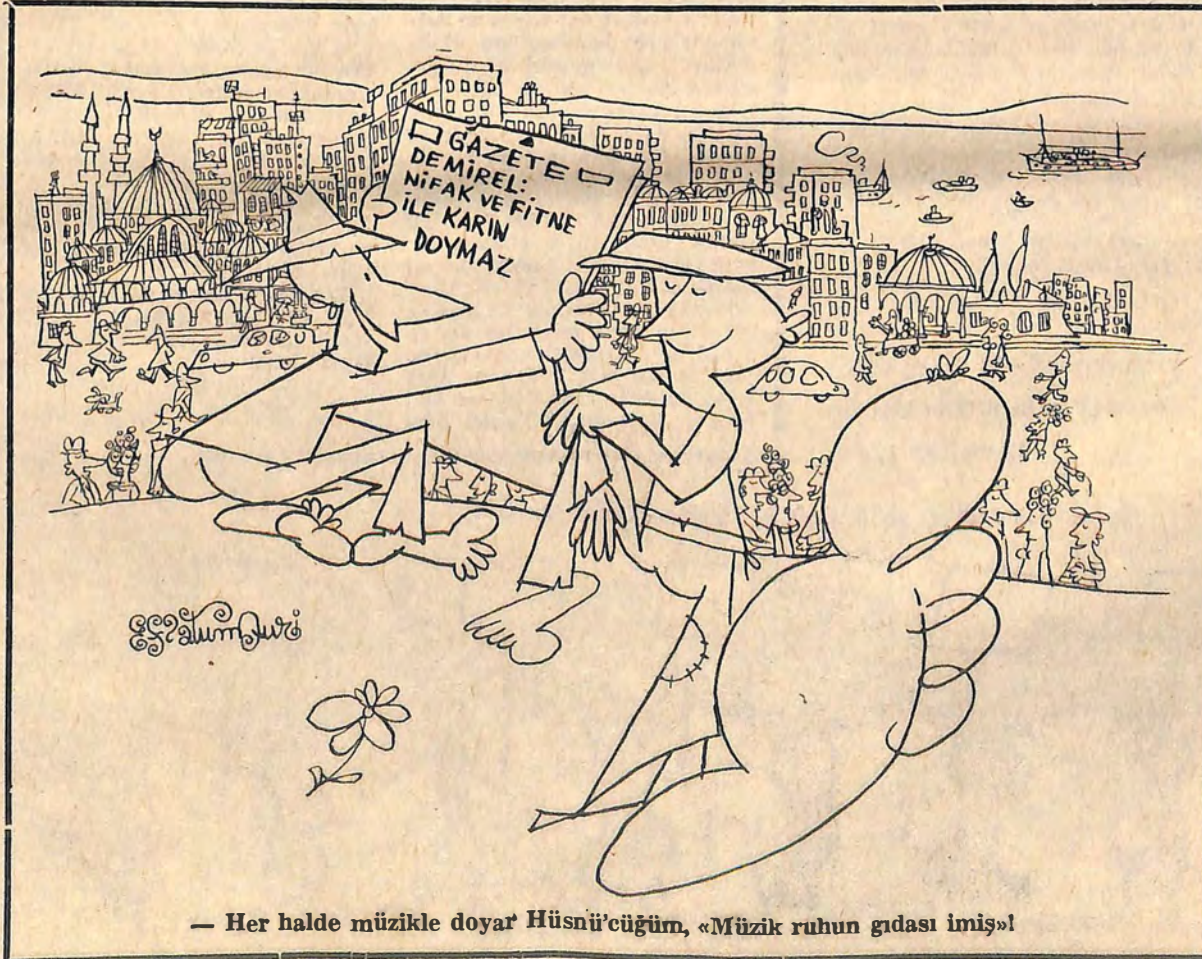
Yaparlar mı yaparlar! Kabzı-mahın kafası kızdı mı, halkı meyvasız sebzesiz bı akır; şoförün kafası kızdı mı, halkı yaya bırakır; fırıncı ekmezsiz, oduncu yakıtsız...

Sormalı bu vatandaşlarımız: Kuzum, siz «Zam» mı, yoksa «Can» mı istiyorsunuz?

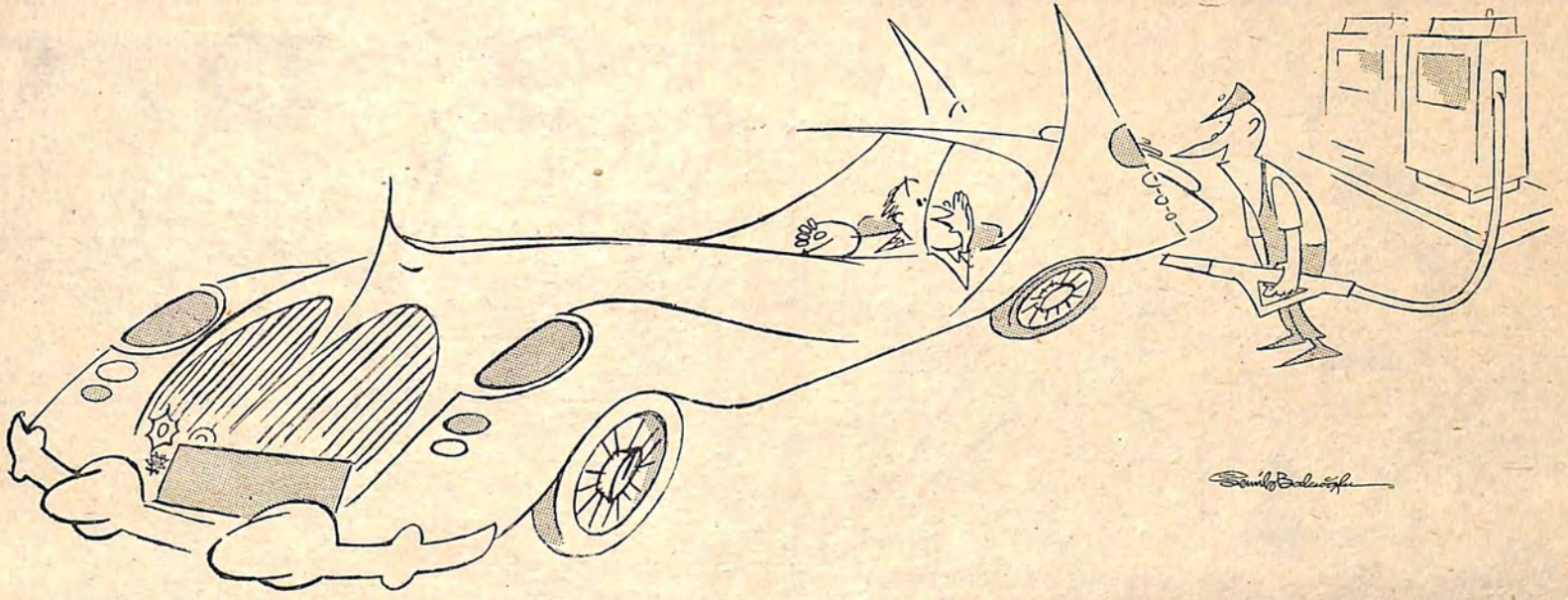
Sıkıntı da başlar

Yapılan istatistiklere göre, yurdumuzda temizleyici maddelerin tüketimi artıyormuş.

Artar. Kirli işler çoğaldıkça yakında buhranı da başlar!

— Her halde müzikle doyar Hüsnü'cüğüm, «Müzik ruhun gıdası imiş»!

— İki buçuk liralık benzin koyuver!..

Bin Yaşasın Zügürtlük!

İnsanlar küçük, büyük; kadın, er, bilgin hödük
Hayatta para için yaparlar hep kötülük!...
Cinayet... Kaçakçılık... Çeşitlerini gördük...
Öyleyse mel'un para taşınmaz, ağır bir yük...

Bin yaşasın zügürtlük!...

Kesen bomboşsa bugün; ne ağla, ne de döğün;
Koltukların kabarsın... Delik cebinle öğün...
Başın üstünde göğün; yap artık dernek, düğün...
Kara görme bahtını... Deme: Yıldızım sönük!...

Bin yaşasın zügürtlük!...

Yoksulluk fazilettir... Zügürtlük meziyettir...
Kredi alabilen, itibarlı millettir!...
Bütçesi denk değilse, o en kârlı devlettir:
Dış yardımla geçinir; gelse de bölük pörçük...

Bin yaşasın zügürtlük!...

Kapını çalan olmaz... Evine dalan olmaz...
Hırsızlık falan olmaz... Metelik bulan olmaz!...
Hele, gece yatisı, misafir kalan olmaz:
Anaforcu ahbaplar olmaz ensende sülük!...

Bin yaşasın zügürtlük!...

Oynayamazsın kumar. Senden kim kazanç umar?
Kulüpte saçamazsın parayı tomar tomar!...
Felek böyle vuramaz suratına bir şamar:
Biz, bu yüzden sürünen, nicelerini gördük!...

Bin yaşasın zügürtlük!...

Ya içki?... Ne demezsin: Sarhoşluk edemezsin...
Gece meyhanelere, sazlara gidemezsin...
Garsona, kazık faslı, hesaplar ödemezsin;
Eve götürülmezsin küfelerle körkütük!...

Bin yaşasın zügürtlük!...

Korkma ateşten falan... Vız gelir alev, duman...
Var mı dikili taşın?.. Ne han yanar, ne dükkân...
Gecekondun bile yok... Nerede bir apartman...
Yangına taşısınlar ister su, ister körük!...

Bin yaşasın zügürtlük!...

Çapkınlık?.. Para ister.. Kişi pek çabuk pes der..
Bir gün akçe bitti mi, kadın: İlgin kes!... der...
Aşktan kurtulmak için, boş cüzdanını göster:
Ocağını söndürmez bir bakış, bir öpücük!...

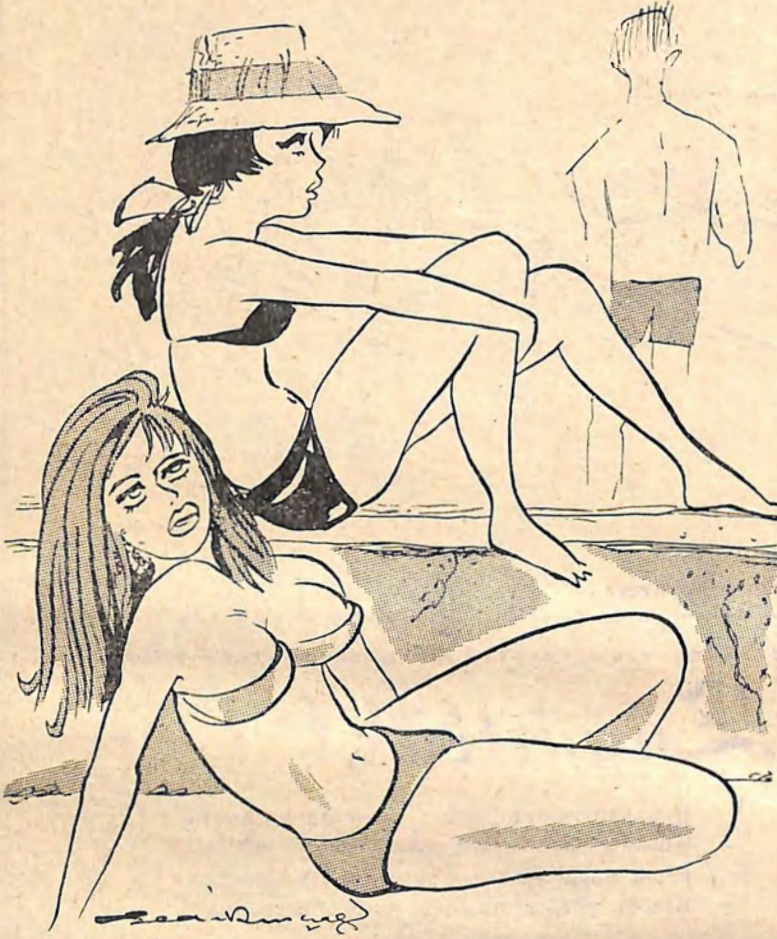
Bin yaşasın zügürtlük!...

Necdet Rüştü EFE

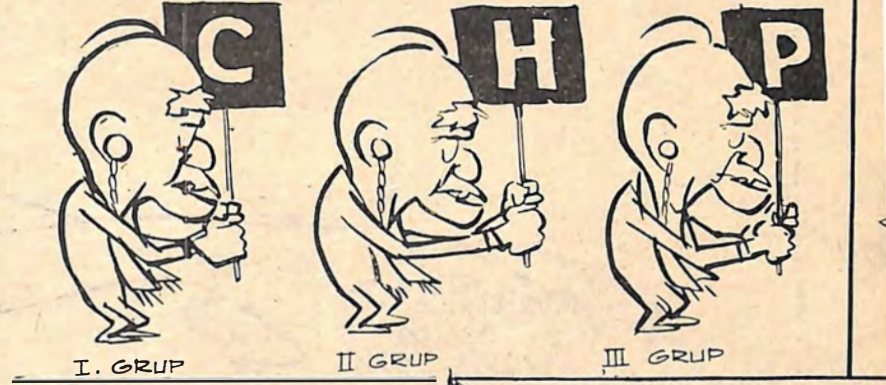
Seyyar satıcılar yürüyüş yaptı. — Gazeteler —

Yazısız

— «Ellerim böyle bomboş mu kalacaktı!..»
— Aman sus, belki onlardandır.. Duyarsa bozulur!

TRAFİK KAZALARI YURTTA BÜYÜK
HASARLAR YAPIYOR. — (Gazeteler)

YAZISIZ

DÖRTLÜKLER

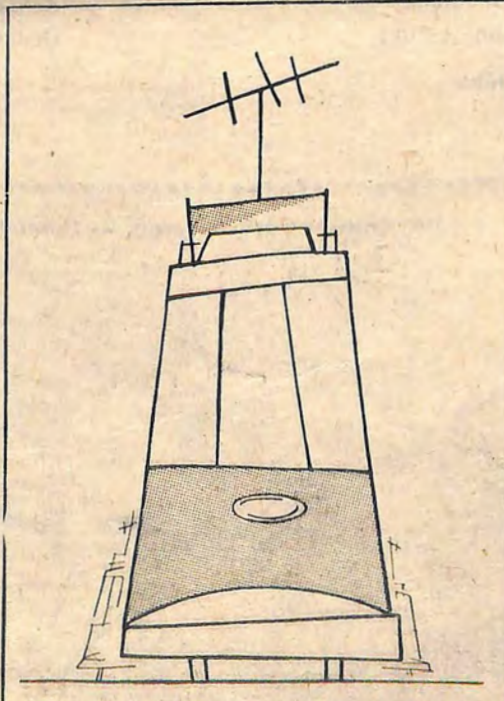
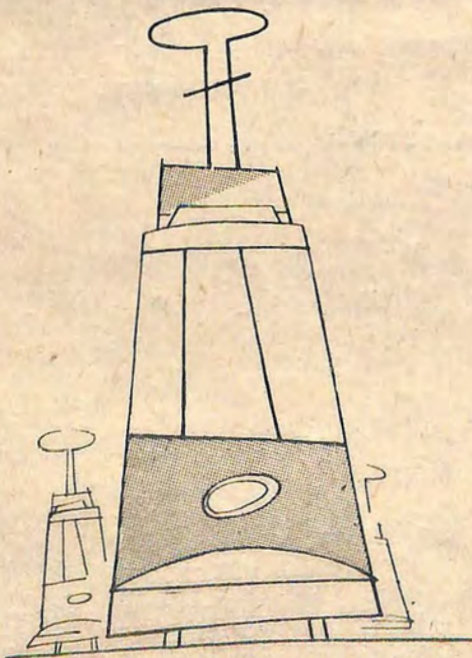
ÖĞÜT!

Memursan çıkarma ses, belli bir işin olsun!
İşçiyse Almanya'ya gidiver, iş bulursun!
Üzülme bir araya gelmezse iki yakan;
Çalışıp çabalarsan sen de zengin olursun!

ŞAŞI

İstersen düşün derin, ister kafanı kaşı;
Nasıl yetiştirirsin ay sonuna maaşı?
Dolaştım ay başında çarşısı baştan başa;
Fiyatlara bakarken gözlerim oldu şaşı...

Eski tramvaylar tatil evi oldu. — Gazeteler —

Yazısız

FAÇYO'DA

Ankara'nın tozunu toprağını,
bozuk yollarını, bitmeyen mukav-
vadan yapılarını özledim desem
şaşmayın dostlar! Özlediğim an-
lar oluyor. Sen de sorma Akba-
bam!... Halbuki burada sıcak
mavilikler uzanıyor önümde...
Halbuki burada fasılasız bir ba-
har, renklerini, kokularını çarpı-
yor durmadan sızlayan göğsüme!

Halbuki burada... Façyo'dayım,
Büyükkada'da... Bu deniz üzeri
lokantayı çocukluğumdan beri bi-
lirim... Ve bildim bileli hiçbir
taşı gevşememiş bir müessesese-
dir...

Sanki şu kırmızı dokunumlu,
yeşil teselli-rokalarının üzerinde-
ki barbunya, yirmi sene önceki
paslanmamış çocuk dilime sunu-
lanın ta kendisi... Şu karides vir-
gülleleri de öyle!... Karpuzlar ha-
yâlimdekilerce kırmızı ve göbek-
li... Deniz hafif hafif dövüyor ah-
şap «temelleri»... Deniz kenarın-
daki, mezeyle dolu, insanla boş
masalar, «hatırlı» ve kalabalık
grupları bekliyor...

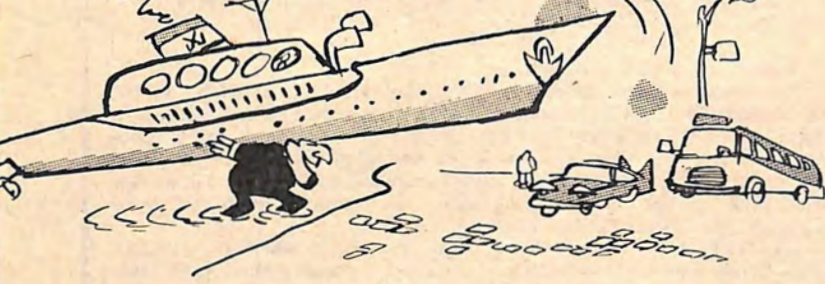
Bir halk ki... Tasasız, giyimli,
teni yanık, emprime jarseli, nah
şu kadar topuzlu... Akordsuz ses-
lerle «boş verdim dünyaya» çığı-
rıyor. (Türkü yakmağa lüzum
yok, boş verdiğinizi herkescağız
biliyor, Edirne'den Hakkâri'ye
dek...)

Kadınlar takma jestlerle, dar
bardaklardan ağızlarına rakı ak-
tarıyorlar, parmaklarındaki yü-
zükleri «ha sana nispet, ha ba-
na nispet» pırıldata, pırıldata!...

Karşı masada gizel güneş
renklerinin bulamacından empri-
meli bir «taze» var, dal gibi,
muntazam hatlı, sinemadan ö-
dünc alma jestli, bukle-yuvası
topuzlu... Gözleri boş-mavi. Büt-
tün hayat hikâyesi gözlerimin ö-
nünden geçiyor... Beş katlı dü-
ğün pastalı düğününden başlaya-
rak... Zarif zarif cırlıyor içtikçe!

ŞEHİR HATLARI İŞLETMESİ VİNE ZARAR ETTİ. (Gazeteler)

— DENİZDE İŞ YOK, BİR DE KARADA
YÜRÜTSEM ŞUNU!..

ASMA KÖPRÜ

İSTANBUL KABADAYILARI FAALİYETTE.
(Gazeteler)

KURŞUN YAĞMURU!..

— Çabuk tak şunları, karım geliyor... Sorarsa; ilham perisiyim, dersin!..

Boş verdim de dünyaya!..

Tabii ki boş vereceksin, has ipek jarseden bulamaç emprime-li hemşirem. Dolulukla ne ilişkin olabilir ki senin bir lokmacık dünyada?..

Esmer, ametist parürlü, mor elbiseli, tıknazca bir hatuncağız, kara gözlerini hançer gibi batırıyor çıkartıyor sarışın topuzuna, o farkında değil... Tanrı bu «boş verenleri» birbirlerinin eline düşürmesin!..

Boyalılara bakıyorum... Acz, yırtıcılık, tâviz görüyoruz yüzlerinde... Bir hayâleti kovmak, ür-kütmek istercesine coşuyorlar..

Birden içeriye siyah maskeli bir hayâlet giriyor, tepeden tırnağa kadar siyah... Arkasında kendisi gibi tepeden tırnağa kadar simsiyah hayâlet çetesi... «Eller yukarı» demeden, hepsi ellerini kaldırıyor... Elini uzatmadan, sarışını, esmeri mücevherlerini çıkarıp, yaka paça kurtarırcasına telâşlı avucuna dolduruyorlar. Boyalılardan hiçbiri «gık» demiyor... Dese... «Gık» demiş olur, o kadar!..

Bu son paragraf Akbabam, muhayyilemin eki...

Türküler perde perde yükseliyor. makyajlar saniye saniye ayrışıyor. Deniz, ahşap iskeleyi yavaş yavaş aşındırıyor çaktırtmadan!..

Çocukluğumun kırmızı doku-numlu barbunyalı teselli roka-larının üzerinde garsonların o-muzlarındaki tabaklarda, son uy-

kularını uyuyorlar boş vere ve-re...

«Boş verdim, boş verdin, boş verdik dünyaya»...

Verdim bre ben de!.. Ama An-kara'yı iyice özlemeğe başladım, sarplığıyla, sertliğiyle, kuruluğuy-la, kavrukluğuyula, bitmemiş mu-kavvadan yapılarıyla ve «var ola-cağım» diye bütün direnmesiyle...

DÖRTLÜKLER

NE YAPSIN?

Kimi hırsı yüzünden ille bir koltuk kapsın;
Kınısı «Sağ» a sapsın, kimisi «Sol» a sapsın;
Bunlar çok «İlerici», şunlar da çok «Gerici»...
Hani Ata'nın yolu, Devlet Baba ne yapsın?

MEBUSLAR

İsteriz ki çalışkan olan mebus seçilsin;
Milletvekillerimiz her gün Meclis'e gelsin.
Değil öyle radyoda rica ile dâvetler...
Meclis'e gelmeyenin gündeliği kesilsin!

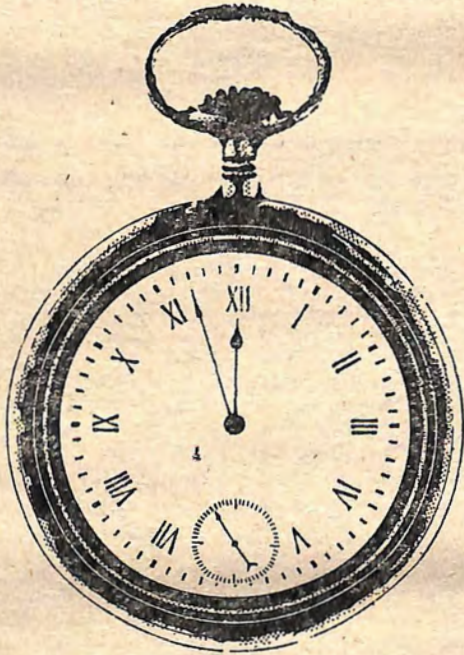
Mukadder ÖZAKMAN

— Kim demiş, «İki karpuz bir koltuğa sığmaz» diye!..

«PARMAK ÇOCUK!»

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60091 — 156)

AKBABA

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmî M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

Kutlu köşe

Sevgili AKBABA okurları,
Okurlarından çok sayıda mektup alan «BİZİM YOKUŞ» tırma-
nıcılarından biri de arkadaşımız Salâhattin Kutlu'dur. Kutlu; ken-
disine gelen bu mektupların hemen hepsiyle ilgilenir, ve bunlara
cevap verir. Fakat çoğu zaman birçok kişi aynı konuyu ele aldıkları
için vereceği karşılıkları teksir makinesinden geçirmek zorunda ka-
lır. Biz bu işe daha pratik bir çözüm yolu bulduk: Gelen mektupla-
ra AKBABA sütunlarında cevap vermek.

«KUTLU KÖŞE» bu kararımızın uygulama alanıdır. Böylece
daha geniş bir okur-vatandaş topluluğu hizmetimizden yararlan-
acaktır.

NURLU UFUKLAR

Ankara Sinanbey Sokak 12342
No. daki geçekonduda kiracı Mir-
za Sürer: Ömrünüzün dörtte ü-
çünü devlet hizmetinde geçirdi-
ğiniz halde emekli olduktan son-
ra elinize geçen «ÜÇAYLIK» lar-
la ancak ekmek, zeytin alabildi-
ğinizden, diğer ihtiyaçlarınızı
karşılacak beş kuruşunuzun
dahi bulunmadığından, 1961 yı-
lından bu yana emeklilerin maaş-
larına hiçbir zam yapılmadığı-
ndan yakınıyorsunuz.

Açık konuşalım Mirza ağabey;
siz hangi akla uydunuz da yaşan-
tınızın en verimli çağlarını me-
muriyette geçirdiniz? Hadi suçu
Şeytana yükleyelim de bu işe
giriştiniz diyelim, ömrü billâh
aynı yanlış yolda yürümenizin
sebebi neydi?

Dahası var: Onca yıllık hizmet
süreniz içerisinde dünyanızı ve
âhiretinizi mâmur edecek yeter-
likte hiçbir hediye (!) de mi ala-
madınız?

Bir Ağa olamaz mıydınız? Me-
selâ bir Köy Ağası. Bir «Kırkpı-
nar» Ağası?

Anlaşıyor ki: Siz çalıştığınız
dairede bir yığın genç ve güzel
kızların yanlarında bir «Harem
Ağası» rolüne çıkmış, sonunda
da Tatar Ağası gibi yaya kalmış-
sınız.

Memlekette bunca parti var.
Bir gazete çıkarıp bu partiler-
den birine alkış tutsaydınız on-
lar sizi «besler» ler, siz de par-
tiyi vururdunuz. Bir il, ya da bir
ilçede küçük boy bir pedalla ya-
yınlayacağımız tek yaprak bir ce-
ride dahi sizi gül gibi yaşatabilirdi.
Siz de bilirsiniz ki: İl ve ilçe
gazeteleri için Yazı İşleri Müdür-
lerine, yazarlara, muhabirlere üc-
ret ödemek gibi bir külfet yok-
tur. Buna karşılık resmî ilân al-
mak, şantaj yolu ile reklâm top-
lamak, abone bedeli tahsil etmek
gibi birçok avantajları vardır.

Diyelim ki, bunun için de ze-
min ve zaman —en önemlisi de
bir, iki bin lira— bulamadınız.
Politikacılık yapmak da mı aklı-
nıza gelmedi? Bunun için maddî
ya da mânevî hiçbir sermayeye,
bilgiye de ihtiyaç yok. Bir kaç
tanker küfürle beş-on tulum a-
dak sizi bir çırpıda gözde bir
milletvekili yapardı.

Mektubunuzda diyorsunuz ki:
«İstedikleri kanunu bir nefeste
Meclisten geçirenlerin şimdi biz-
ler için çıkarılacak kanunda da
aynı çabukluğu göstermelerini
beklemekteyiz.»

Bekle Mirza ağabey, bekle!...
«Bekleyen derviş, muradına er-
meden gebermiş.»

Mamafih 1969'da yeni bir ge-
nel seçim var. Bu seçim kam-
panyası açıldığı zaman, öteki va-
tandaşların ıstırapları ile birlik-
te sizin dileğiniz de hatırlanacak,
kursülere çıkan silindir şapkalı-
lar, huzur ve refah edebiyatı ya-
pacaklardır. Yem borusunun ça-
lınmasına şunun şurasında ne
kaldı ki?

Bayan İffet İpektül.

Çay Mahallesi İkinci Batarya
Sokak No. 2 - İskenderun.

Mektubunuzu EKSPRES yolla-
dığınıza göre cevabını da «İvedi-
likle» istediğiniz anlaşıyor. Di-
yorsunuz ki:

«Ben aşka ve izdivaçta aradı-
ğımı bulamamış bir kadınam.
Şimdiye kadar birçok kereler
«İğfal» edildim. Altı defa da res-
men evlendim. Yaşlı, fakat zen-
gin kişilerden aldığım tazminat-
ları genç, yakışıklı fakat parasız
gençlere devretmek suretiyle sos-
yal bir denge kuruyorum. Buna
rağmen üstüme çöken ağırlıklardan
bir türlü kurtulamıyorum, e-
limde, avucumda hiçbir şey tu-
tamıyorum. Hattâ kocalarımı bile.
Bazan ben onların ihanetleri-
ni yakalıyorum. Bazan da kendi-
leri beni «Suçüstü» yakalatıyor-
lar. Bir sinema, bir sahne, ya da
bir ses sanatkârı olmadığım hal-
de sık sık eş değiştirmemin ne-
deni bu. En sonuncusundan da
iki ay önce boşandım. Hem de
«Üçten dokuza kadar». Fakat bu
BOŞLUK benim moralimi bozu-
yor. Henüz elli beş yaşında genç
bir kadın olduğum halde herke-
sin bana «Evde kalmış!» deme-
lerinden korkuyorum. Güzelim. E-
tim, budum yerinde. Biraz da na-
fakam var. Bu durumda ne yap-
mam gerektiğine dair bana öğüt
verirseniz...»

İpektül hanım! Bu müracaatı-
nızı eğer bana kırkınızı yeni aş-
tığınız sıralarda yapmış olsaydı-
nız size o herkesin bildiği atasö-
zünü hatırlatırdım. Yaptığınız in-
dirimden sonra elli beş yaşında
olduğunuzu söylediğinize göre si-
ze başka tavsiyelerde bulunmak
gerekir:

Evlenme, boşanma problemin-
de tam uzman olmuştunuz. Bu-
nun için başladığınız işi bırak-
mamalı, yâni düzineyi ikmal et-
melisiniz. Böylelikle kalbinizi
paslanmalardan, sesinizi kısılma-
lardan, vücudunuzu da kasılma-
lardan korumalısınız.

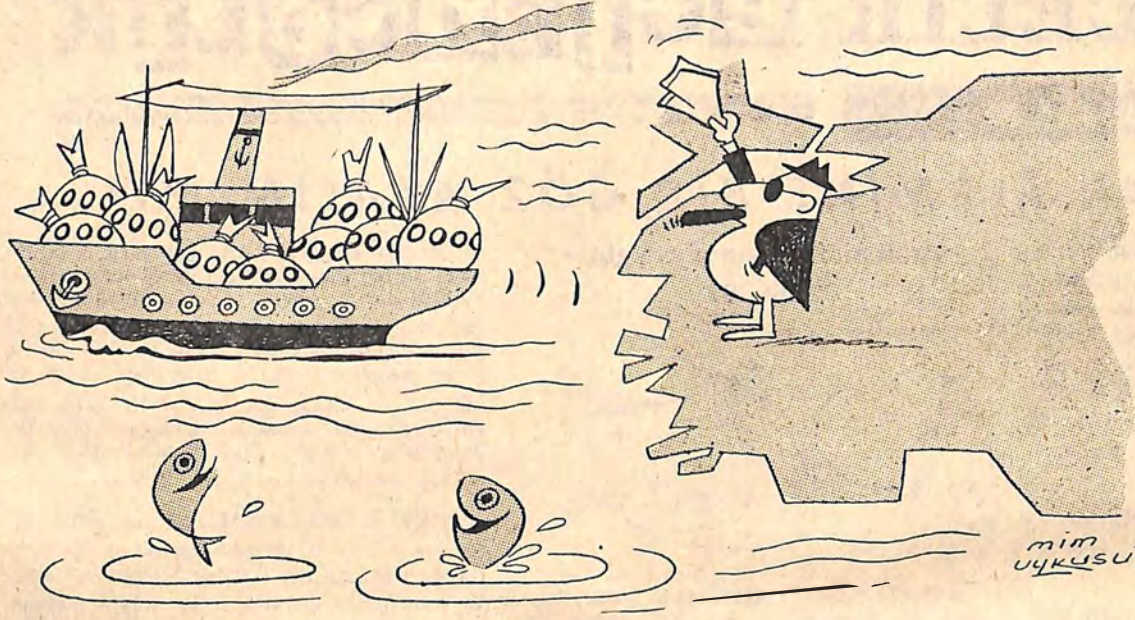
İzin verin de size küçükük bir
fıkra anlatayım:

Çocuğun biri annesine sormuş:
— Senin için herkes «Birçok
kocaya vardı» diyorlar. Bu söy-
lentiler doğru mu?

Kadın:

— İftira oğlum iftira! diye kar-
şılık vermiş. Bak sana sayayım:
Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin,
Ali, Veli. Beş tane de bunlardan
evveli. Recep, Şaban. Sonuncusu
da rahmetlik baban. Annen ko-
ca yüzü mü gördü evlâdım?

Siz de aynı yargıya uyabilirsi-
niz İffet hanım. Kuracağınız ye-
ni yuvanızda da size mutlu-
luklar dilerim.

Yazısız

KAÇAK SAATLER!

PAZARTESİ

Damping

Gazeteler ilk uzay bilginimizin Amerikan vatandaşlığına geçtiğini yazarlarken, İş ve İşçi Bulma Kurumu da, ilkökul mezunlarının Avustralya'ya gönderileceklerini açıklıyor.

Hani mevsim sonu satışları yapan mağazalar vardır, önüne gelen malın iyisini seçer alır, sakatı, defolusu tüccarın elinde kalır, son çare olarak elde kalan mal da düşük fiyatlarla satılmaya kalkılır... Onlara benzedik vallahi!

Çok okumuşumuzun soluğunu aldığı yer Amerika; az okumuşumuzun Avustralya, Almanya, Kanada... Kimse alınmasın ama, e-lifi mertek sananlarımız kaldı mağazada!

SALI

Döverler adamı

«Halkı Uyandırma Toplantısı» düzenleyen gençler, bazı kimse-ler tarafından dövülmüş.

Elbette dövülür. Halkın doğru dürüst uyku yüzü gördüğü mü var birader? Başını yastığa koymayıversin... Sucusu geçer, seb-zecisi geçer, sütçüsü geçer! Ses-leri duymamak için çeker yorga-nı başına, klakson basa basa kamyonu geçer, otobüsü geçer, otomobili geçer!

Eee, bütün bu güçlükten sonra yeni yeni dalmaya başlayan ada-mı, tutup bir de sen uyandırma-ya kalkarsan ne yapar? «Kimsin, nesin» demeden hemen sopayı kapar!

ÇARŞAMBA

Onu biliyoruz canım

Belediyeye üstişen müracaatçı-lar Başkan Atabey'den akıllarına ne geldiyse istemişler.

Sayın Atabey de sabırla dinle-miş hepsini. Aç olduğunu söyle-yen bir aile reisine, karınca ka-rarınca bir kaç lira vermiş. Yol isteyen bir heyete, «Tahsisat bit-ti» demiş. Su isteyen bir nineye, «Bizde su yok teyze» demiş. Çöp-lerin vaktinde toplanmasını iste-

yenlere, «İnşallah o günleri de göreceğiz» demiş.

Fakat en güzel cevabı da, iş isteyen bir ihtiyara vermiş gali-ba:

«Bizde iş yok baba!»

PERŞEMBE

Çaresiz kalınca

Eksik ekmek sattığı için üç gün kapatma cezası verilen bir fırıncı, «Kazanç az, maliyet fazla... Zararı kimden çıkaracağız?» dedikten sonra şöyle devam et-miş: «Vatandaş şikâyet etmediği halde, sizlere ne oluyor bilmem ki!...»

Gerçekten bilecek, akıl erdire-cek gibi değil. Her ülkede halk, kendi haklarının savunucusudur, bizde kendi haklarına karşıdır.

Gıda maddelerinin açıkta satıl-masından şikâyetçidir, açıkta mal satan esnaftan alış veriş e-der.

Karaborsadan şikâyetçidir, maç ya da sinema biletini karaborsa-dan temin eder.

Trafiğin düzensizliğinden şikâ-yetçidir, yeraltı geçitleri durur-

ken taşıtların arasından geçer.

Taşıtların hızlı gidişinden şikâ-yetçidir, rüzgâr gibi uçan araba-larda zevkten kendinden geçer!

Hani tıpkı seçimlerde yaptığı gibi... İşsizlikten, yoksulluktan, geri kalmışlıktan şikâyetçidir, fa-kat gider gider hep aynı kadroyu seçer!

CUMA

Bilinmez ki...

Dünyada en iyi beslenen beş ülkeden biri hangisi?

Birleşmiş Milletler istatistikle-rine göre, Türkiye.

Peki, Birleşmiş Milletler gıda yardımını kime yapıyor?

Türkiye'ye...

Neden?

Kimbilir, belki de iyi beslene beslene zafiyet olabileceğimizi düşündüklerinden!

CUMARTESİ

Bizim yerimize...

Maliye Bakanı yaptığı bir açık-lama ile, «Nakit sıkıntısı çekmi-yoruz. Yeteri kadar paramız var» derken, Tekel Bakanı ile bir ko-nuşma yapan Mete Akyol, Milli-yet'te açıklıyor: «Müjde! Tekel Bakanında filtreli sigara var!»

Eh, sanırsız öteki Bakanlarımız da güç durumda değillerdir. Örneğin Çalışma Bakanında iş var-dır, Enerji Bakanında ısı, Sağ-lık Bakanında ilaç... Hiç değilse Parlâmenterlerimiz olmasın kim-seye muhtaç!

PAZAR

Öyledir

Y.T.P. Genel Başkanı Azizoglu, «Dünyanın en beceriksiz hükû-meti Türkiye'de» demiş.

Biz üstadın yalancısıyız. Olur mu olur. Bize sorarsanız, dün-yanın en beceriksiz muhalefeti de Türkiye'de... Biraz becerikli olsalardı kalırlar mıydı yedekte?

Biri aşağı inmeyi beceremiyor, diğeri yukarı çıkmayı... Onun i-çin biri kapıdan, biri pencereden yürütüyor kavgayı!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HAYVANLAR ÂLEMİNE BİR GÖZ ATALIM MI?

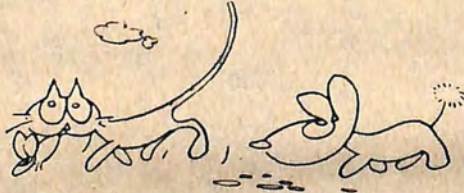
HAYVAN NEDİR?: Hayvan, insan olma-
yan mahlûktur... İnsan gibi ince düşünmez,
içgüdü ile hareket eder... Lokantada yemek
yemez, evde oturmaz, otobüse, uçağa, trene
binmez, vergi vermez, askere gitmez, mebus
seçilmez, medeniyete kulak sallamaz... Acıkın-
ca ya ulur, ya böğürür, ya da havlar... İnsan-
lara düşmandır... Fırsatını buldu mu onu
yer, yahut parçalar...

KAÇ TÜRLÜ HAYVAN VARDIR?: Dün-
yada milyonlarca çeşit hayvan vardır... Fakat
belli başlı türleri şunlardır:

MEMELİLER: Memeli hayvanlar en bü-
yük türdür... Bunlar sütyen takarlar... Çocuk-
larına meme verip emzirirler... Erkeklerinin
memesi yoktur. Yemesi vardır... Timsah, ya-
rasa, aslan, köpek, Necati'nin karısı Hayriye
bu sınıfa girer...

YIRTICILAR: Bunların tırnakları uzun-
dur... Hiç tırnak kesmezler... Herkesin üstü-
nü başını yırtarlar... İnsana rastladıklarında
tırmalayarak parçalar ve sonra yerler... Yer-
ken fena halde homurdanırlar. Kaplan, Pars,
Leopar ve Vampir Cemal bunlardandır...

SÜRÜNGENLER: Bunlar sürünerek ya-
şarlar... Karınlarının üstünde giderek sinsi
sinsi yaklaşırlar... Hayatları sürünerek ge-
çer... Kısmetleri kesiktir... Talihe daima kü-
serler... Daima ayak altında dolaşıp yollarını
bulmaya çalışırlar... İzzeti nefisleri yoktur...
Fakat fırsat bulunca fena halde ısırırlar... Ze-
hirli olanları vardır... Kertenkele, yılan, ak-
rep ve bazı kimseler bu sınıfa girerler...

(Tabii atalım, sonra eve gidip
yatahım)

KANATLILAR: Havada uçan bütün hay-
vanlar bu sınıftandır... Başarı gösteren bir
üst sınıfa geçer... Bunların ömrü hep hava-
da geçtiği için, havadan yaşarlar... Avantayı
severler... Avantaları neredeyse oraya konar-
lar... Kuşlar, sinekler, arılar ve uçaklar bu
fasileye girerler...

HAYVAN HAKKINDA SEÇME SÖZLER

İnsanlığın lüzumu yok...

HAYVAN

Yatma tilki gölgesinde ko yesin as-
lan seni...

KAPLAN

Hayat taşınmaz bir yükür...

SIRTLAN

Size daima sadık kalmadım mı?...

KÖPEK

Sabah oldu uyansana...

HOROZ

Koyuna bak koyuna...

KURT

Bugün hava çok güzel...

SERÇE

Allah kimseyi süründürmesin...

KERTENKELE

Çek ulan cebimden elni...

KANGURU

Sen babanla alay et...

MAYMUN

DENİZ HAYVANLARI: İstavrit, karagöz,
kefal ve bilumum balıklar, gemiler, sandallar
bu sınıftandır... Suda yaşadıklarından üstleri
başları hep ıslaktır... İnsanlara itimatları yok-
tur... Görünce kaçarlar... Bütün işleri birbir-
lerini yemektir... Büyük balık hep küçük ba-
lığı yutar... Onun için en büyük balık hep
partiyi kazanır. Fakat genel olarak bütün ba-
lıklar biraz alıktır... Bunu unutmamak ve ba-
lıklara ona göre yem atmak lazımdır...

BÜYÜK HAYVANLAR: Bu hayvanlar da
ha çok cüsseleri ile vaziyeti idare ederler...
Kafaları hiç işlemez... Fakat kuvvetleri ile her
hayvana posta koyarlar... Bu büyük hayvan-
lar, insanlar tarafından ehlileştirildiği zaman
daha tehlikeli olurlar... Bir emirle her şeyi
yakıp yıkarlar... Fil, goril, ayı, Gergedan Mah-
mut bu sınıfın tanınmış tiplerindendir...

MUHTEREM HAYVANLAR: Bu hayvan-
lar, insanların işine yarayan ve kendilerini in-
sanların hizmetine adanmış et kafalı cinstir...
Bir adıyla ehli hayvanlar denir... Bunları in-
sanlar çalıştırıp hem para kazanır, hem evi-
ni bekletir, hem alay eder hem de yerler...
Köpek, kedi, koyun, inek, öküz bunlara birer
misaldir...

EŞEK: Bütün hayvanların dışında en bi-
çare ve en aşağılık bir hayvan sayılır... İn-
sanların bütün işini görmesine rağmen hor-
lanır... Hakaret edeceğimiz birine eşek diye
hitap ederiz... Eşek bütün eşekliğini eşek ol-
masına borçludur... Fakat eşek olduğunu bir
tүrlü anlamamaktadır... Eşek, dünyanın her
tarafında eşektir... Bunu kendi de her zaman
tasdik eder...

MEŞHUR HAYVAN - SEVENLER NE OLDU?

MADAM BOVARİ: Madam Bovari köpeksever
bir hanımdı... Evinde tam beşyüz köpeği vardı... Fa-
kat Madam Bovari kocası öldükten sonra sefalet
düştü ve köpekleri onu yedi...

SİR BLADES: Kuşlara meraklıydı... Şatosunda
dünyanın bütün kuşları bulunurdu... Sir bizzat her
sabah hepsinin yemini verir... Bu yemleme akşama
kadar devam ederdi... Fakat Sir Blades de bir gün
yem ambarına düşüp kuş yemlerinin içinde boğuldu...

FAHRİ ATOĞLU: Memleketimizin en meşhur at-
çılarındandı... Harasında her cins beygir bulunurdu...
O da öbürlerinin akıbetine uğradı ve bir gün neşeli
bir çifte ile cenneti boyladı... Ona çiftiye atan at, çif-
tebahiste o hafta kazanmış ve Fahri bey yüzbin lira-
yı cebe indirmişti...

İFAKAT MİYAV: Evinde tam yüz elli kedisi olan
ve Çamlıca'da oturan hafif üşütük İfakat hanım, her

gün yüz kilo işkembe alıp kedilerine verirdi... Fakat
bir gün o namussuz kediler İfakat hanımı yediler...

NURETTİN BALIKLAMA: Evindeki onbeş met-
re akvaryumu ile haklı bir şöhret yapmış bahksever
Nurettin bey, senelerce dünyanın her çeşit balığını
beslemiş fakat bir gün balıklara yem verirken akvar-
yuma düşüp balıklara yem olmuştu...

ÖMER GITGIT: En modern tavuk çiftliğini kur-
du... Her cins tavuğu yetiştirdi... Binlerce yumurta
alarak milyoner oldu... Fakat tavukçuluk onun başını
yedi ve bir gün tepesini horoz gagaladı ve beyni deli-
nerek öldü...

MEHMET EŞOĞLUEŞEK: Hayvan besleyip tek
hayatta kalan ve mesut olan adamdı... Bir eşiği var-
dı... Ve eşek, eşek olduğu için ona hiçbir fenalık yap-
madı ve senelerce ona hizmet etti... Şimdi Mehmet
de eşiği de yaşlanmış ve çiftlikte başbaşa mesut ya-
şamaktadır...

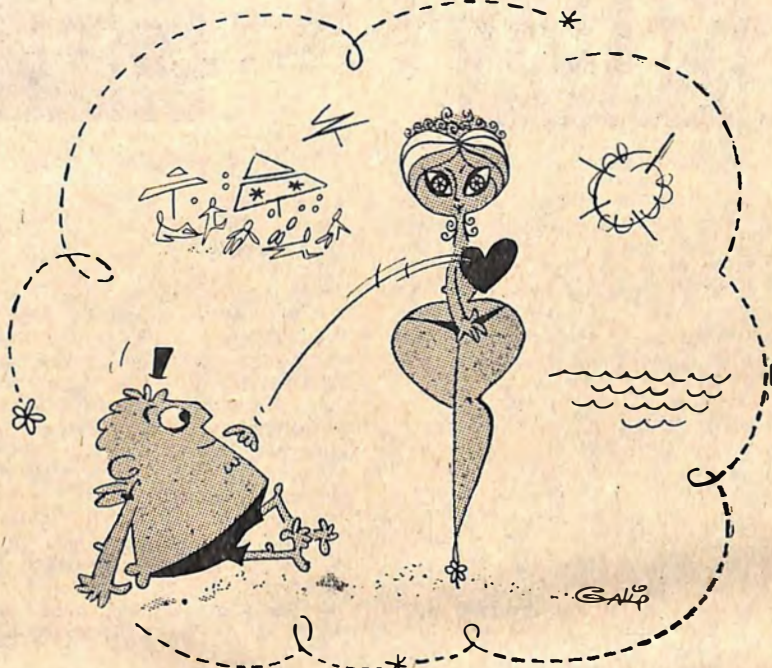
Biraz tuz..

MUHSİN Ertuğrul bir insanın davetini kabul ederse, onu mutlaka çok seviyor demektir. Geçenlerde Nâdir Nâdi ve eşi Berin Nâdi'nin Yeniköy'deki yalılarına Dragos'tan inmesi, hem de ufacak bir motörle bu yolu katetmesi sevgisinin çapını göstermesi bakımından önemli bir olaydı. Eşi Handan U-ran, Mücap Ofluoğlu ve Filiz Ofluoğlu ile birlikte yalıya gelen Muh-sin Ertuğrul, orada Cevat Fehmi Başkut'u görünce büsbütün keyiflendi. Bir kaç viski ile keyfi daha da artınca, Berin Nâdi ile baba dostu oldu-ğu için eski günleri andı, enteresan hikâyeler anlattı. Berin Nâdi'nin meşhur ev sahibeliğine de hayran kalan davetliler, her yemek için ay-rı bilgi istediler. Oradakileri Dragos'taki evine davet eden Muh-sin bey, meşhur patlıcanlı pilâvını eliyle yapacağına söz verdi.

Taşlık Gazinosu Fahri Aslan'ın i-daresine geçti geçeli fiyatlar da şid-detle arttı. Eh Behiye Aksoy, Neriman Köksal ve Ajda Pekkan gibi şarkıcıları dinlemek pek kolay ol-masa gerek. İmsa şirketinin sahibi Kemal Has da düşünüp taşındı: Din-lemesi en güç olan bu şarkıcıları iş-çilerine yakından dinletmeğe karar verdi. Taşlığı bir gece için tuttu, bü-tün işçilerini aileleriyle birlikte bu-rayı davet etti. Çocukları, eşleri ile buraya gelen ve bin sekizyüz kişi-yi bulan personel, Ajda Pekkan ile Be-hiye Aksoy'u pek beğendi. Bütün ısr-arlara rağmen Atina Müzik Festiva-linde dördüncülüğü kazanan «Özle-yiş» şarkısını Ajda Pekkan'a söylete-meyen işçiler arasında en ilgi çeki-ci masa, İmsa'ya ait fabrikalarda çalışan güzel sekreterlerin topluca bulunduğu masaydı.

Geçen yıl Tuzla açıklarında kaybo-lan balıkadam Dr. Güngör Güven'in hâtırısı için denizin dibine bir bu-çuk tonluk bir mermer indiren balık adamlar, bu merasime doktorun eşi ve annesini de davet etmişlerdi. Ta-bii o gün herkes çok üzgündü. Bu fikri veren Dr. Güven'in arkadaşı Dr. Zareh daha yeni bir fikirle or-taya çıktı: Arkadaşı için başka bir tören düzenleyecekti. Hakikaten de neşeli bir olaya zemin hazırlayan bu fikir bütün balıkadamları memnun etti. Hepsini birden Tuzla açıklarında denize daldı ve akşama kadar yüz kilo kadar balık çıkardı. Sonra bü-tün o balıklar Bostancı Kulübüne getirildi; yendi, içildi, kadehler ne-şeyle Güngör Güven için kalktı ve

— İnsanlara yapma kalb takılacak. —

Yazısız

Caddeleri kirletenler cezalandırılacak. — Gazeteler —

SUÇ VE CEZA!

Biraz biber

bundan sonra doktorun hüznü de-ğil neşeyle anılmasına karar kılındı.

İngiliz Sefiri Sir Allen ve eşi İs-tanbul'daki dostları için bir kokteyl parti verdiler. Hemen hemen bütün sefirlerin ve basın mensuplarının bulunduğu bu kokteylde misafirler-le tek tek meşgul olan sefirin özel sekreteri Miss Harriet Cavendish'di. Bu genç kız için bir yıl kadar önce İngiliz basınında bir makale neşre-dilmiş, Türk erkeklerinin lâf atma merakına karşı bütün mini-etekleri-ni uzattığı yazılmıştı. Verdiği de-mece sadık kalmış olmalı ki Miss Cavendish'in etekleri, Türk hanımla-rınınkıne kıyasla epeyce uzundu. E-tek uzatma neticesinin iyi olup ol-madığını soranlara Miss Cavendish, «Hiç tesiri olmadı, bilseydim bu ka-dar zahmete girmedim» dedi.

İran'dan bir parlamento heyeti geldi. Grubun içindeki bütün İran-lılar mükemmel Türkçe konuşuyor-lardı. Hemen hepsi İstanbul'da tah-sil görmüşlerdi. Ama bir dertleri vardı: Yeni Türkçeyi katıyen anla-mıyorlardı. «Götürge» kelimesi en tuhaflarına gideniydi. «Araba» yeri-ne «götürge» kelimesinin kullanıl-masının sebeplerini herkese sordul-ar ve doğru dürüst bir cevap ala-madılar. Allahtan, İran Başkonso-losu M. Moghadam ve eşinin verdi-ği bir öğle yemeğinde doğru dürüst Türkçe konuşanlarla tanıştılar da dertlerini anlatabildiler.

Prof. Dr. Gıyas Korkut ve eşi Bel-ma Korkut yıllardan beri inşası i-çin uğraştıkları «Hayat» Hastahane-sini bir kokteyl partiyle açtılar. Me-cidiyeköy'ündeki kırk altı yataklı bu güzel hastahanenin «ev» e benzemesi için sarfedilen emekler boşa gitme-miştir. Yüzlerce çiçek sepetinin or-tasında dostları tarafından tebrik yağmuruna tutulan Gıyas Korkut, «Ben bunca yıl hasta psikolojisini tetkik etmişimdir. Hastayı asık çeh-relerin bulunduğu pis kokulu bir hastahaneye gripten yatırın ciddi surette hastalanabilir. Ama güler yüzü hemşirelerin etrafında perva-ne olduğu temiz bir hastahane de ya-tan hastanın bir bacağına kesmeğe karar verdiğinizi açıklarsanız, mâ-kul karşılar» diyor. Onun hastahane-sini gördükten sonra, «Allah hasta-haneye düşürmesin, ama ille de dü-şeceksek buraya düşürsün» demek geliyor insanın içinden.

Leylâ ERDURAN

Mini-etekler gittikçe kısalıyor. — Gazeteler —

KISALAN

VE UZAYAN!..

Rıza âbi:
— Şimdi seni arkadaşlar trenle
(.....) na kadar götürece-
ler, dedi.
— Zahmet olacak vallahi arkadaş-
lara.

— Yok canım, ne zahmeti? Sen
benim dövdüğüm çocuksun. Hazır-
nız değil mi arkadaşlar?

Polisler:
— Hazırız komiserim, dediler.
— Haydi gülegüle evlâdım.
— Velin ellerinizi öpeyim!

Öptüm...
— Sağol, varol! Sıpa, evlâdım, bir
daha buralara gelmezsin değil mi?
— Gelmem!

— Hiç?
— Hiç gelmem.
— Gelme e mi?
— Zaten gelirsem çok iyi biliyo-
rum ki ayaklarımı kırarsınız.
— Hadi gülegüle! Vay benim döv-
düğüm çocuk vay!

Döndüm geriye:
— Meraklanmayın, gidince yaza-
rım, dedim.

— Yaz evlâdım yaz! Mektubun gel-
sin de, tek sen gelme!
— Yürüyelim arkadaşlar!

Yürüdük... Dünya böyledir işte!
Koyun olarak indığım istasyona, bu
kez insan olarak döndüm. Hem de
ne saltanatla? İki tane muhafızım,
ayakkabılarım, kravatım, gözlüğüm,
beş liram var... Diş fırçam da var!

Yaşasın insanlık!
Yaşasın saltanat!...

Deliye bakıp da gülmeyen insan
var mıdır acaba? Belki doktorlar
gülmezler ama, ben onların gülenle-
rini de gördüm... Bir keresinde tı-
marhaneye yeni bir doktor gelmişti.
Adam adlarımızı soruyordu. Sıra ba-
na gelince, Sıpa, dedim. Güldü. Çok
güldü. Sonradan öğrendim. Meğer
kaynanası da bir zamanlar kendini
eşek sıpası zannedermiş... Yazık, a-
cıdım onun kaynanasına... İşte beni
götüren polisler de, cümle insanlar
gibi, deli görünce gülen cinstendi-
ler.

Yolda adamlara Ömer Hayyam'ın
rübailer okuyorum, gülüyorlar,
Fransız ihtilâlini anlatıyorum, gül-
üyorlar... Varsın gülsünler. İşi, so-
nunda sohbete döktük. Zayıfı sordu:

— Sen hiç evlendin mi? diye.
Cevap verdim:

— Kadınlara sarılıp yatmasını, se-
vişmesini severim ama, evlenmeyi
sevmem, dedim.

— Niçin?

— Sonra sizin gibi delilerle uğraş-
mak zorunda kalırdım da ondan.
Var mı benim sizden bir eksikim?
Yok... Siz geceleri karınıza sarılıp
yatarsınız; ben de kendime sarılır
yatarım, siz geceleri sevişirsiniz, biz
de sevişiriz, rüyalarımızda...

Şişman sordu:
— Eşeklerle mi?

— Eşekle sevişmedim, sevişmem
de. İnsanlık dışı bir şey...

Zayıf:
— Deli değil ulan bu! dedi.

Güldüm:
— İltifat etme canım, deliyim. Sen
doktorlardan daha iyi mi bilecek-
sin?

— Ama ne güzel lâflar ediyorsun!
— Alın size öyleyse abuk subuk
lâflar... Hayvanın sabırlısı eşek, in-
sanın sabırlısı melek olurmuş.

Şişman:
— Bu abuk subuk lâf değil ki, de-
di. Dosdoğru bir lâf.

Güldüm. Hıh, adamın sabırlısı
melek olurmuş. Ulan yanlış be, ada-
mın sabırlısı esas inek olur, anla-
dın mı, inek.

— Anladınız mı inek olur, dedim.
— Kim? diye sordular.

— Melek!
— Sapıttı sapıttı, vazgeçelim, de-
diler.

— Evet beyler, vazgeçelim. İster-
seniz size bir türkü söyleyeyim!

— İstemez.
— Fıkra?
— İstemez!

SİPA

MUZAFFER
İZGÜ

— Siyaset?

— Sus da, başımıza dert açma!
Sustum. Altı istasyon sonra, Rıza

âbimin methede methede bitireme-
diği sahil şehrine vardık. Tren du-
rur durmaz indik. Ulan, şu polisle-
rin tümü birbirine benziyorlar be!
Muhtaç bir insan görünce, hemen
yürekləri sızlayıveriyor zavallıların.
Yirmi beşer kuruş çıkardılar.

— Al!
— Zahmet etmeyin beyler.

— Al canım, çekirdek alırsın.
— Beş liram var.

— Ama...
— Döversiniz, pekiyi alalım! Te-
şekkür ederim beyler.

Zayıf!
— Bana bak Sıpa! dedi.

— Buyur âbi!
— (.....) ye gelmek yok!

— Yok tabii.
— Zaten biz seni hiçbir zaman

deli olarak kabul etmiyoruz. Bak,
seninle insan gibi konuşuyoruz.
Taşı gediğine koymak gerek:

— Tabii insansınız âbiler... Şüp-
heniz mi var? dedim.

— Yok canım, yâni dememiz şu
ki, sen sözden, verilen sözden an-
larsın. Şimdi bize söz verdin, artık

(.....) ye gelmiyeceksin değil
mi?

— Kim bırakır şu denizi de gider
be âbi? Sahiden deniz dedikleri şey
bu mu?

— Evet!
— Hani, şiirlerin engin denizi?

— Bilmem artık, engin mi, zen-
gin mi?

— Dalgalar çıkar göklere...

Mavi deniz, mavi deniz

Bilseniz...

Yalar maviliğini suların...

Yutar enginlerde

Bir şarkı kadar içli

Hazin...

Şişman:

— Sapıttı yine vallahi, dedi.
— Yok be âbi, dedim, şiir söylü-
yorum size. Sahi, bu şiir kimindir

bilir misiniz, bilene beş liram helâl
olsun. Nereden bileceksiniz? Siz da-
ha küllâhlı (a) harfinin nerede kul-
lanılacağını bile bilmezsiniz. Nerede

kullanılır küllâhlı (a)? Meselâ, rüz-
gâr nasıl yazılır?

Zayıf:

— Bak aslanım Sıpa, dedi, şimdi
hiç arkana bakmadan denize doğru
gideceksin...

— Ve kendimi fırlatıp denize ata-
cağım, siz de kurtulacaksınız, değil
mi?

— Yok canım... Demem şu ki, sa-
kın geri dönüp gelme!

— Şortlu kadınlar gelip geçiyordu.
— Enayi miyim? dedim.

— Bak, burada kadın kız da çok.
Faydalan canım şu yakışıklılığın.

Değil mi ya, insan böyle yakışıklı
olur da, hiç faydalanmaz mı bun-
dan? İnsan hiç paspal paspal dolaşır

mi? Daya sırtını dul geçkin birine,
ye çıtır çıtır paralarını, seviş genç
genç kekliklerle.

— Nasihatınıza teşekkürler.
— E hadi, bize eyvallah!

— Öpüşelim âbiler! Ne var ki,
sakın gözyaşı dökeyim demeyin, yuf-
kadır yüreğim, hem de gayetle... Se-
ninle de öpüşelim âbi!

bütün yurttta

TÜRKİYE HALK BANKASI A.Ş.

Halktan
Aldığını

HALK'a
veren
banka

(Basın : 10265 - A - 20101 — 158)

— Paran yerinde mi?
— Tamam, diş fırçam bile yerin-
de. Evet, dişler çok mühim, fırçala-
mak gerek, her yemekten sonra,
günde üç kere...
— Sakın polisin eline düşme!
— Düşmemeğe çalışırım. Hiç niye-
tim yok böyle bir şehri bırakıp git-
meğe.
— Şansın açık olsun!
— Sizin de... Mesleğinizde başarı-
lar.

Uzaklaştılar. Koştum, durdurdum:
— Âbiler, dedim, şayet yanılır ya-
kılır da bir gün (.....) ye ge-
lecek olursam ne yaparsınız beni?

Zayıf:

— Keserim, dedi.

— Ayaklarımı mı?

— Hayır, boynunu.

— Yapma be âbi, bayramı göre-
yim.

— Benden sana söylemesi.

— Ya sen âbi?

— Ben de keserim.

— Sen başka bir şey yap âbi... İ-
kiniz birden keserseniz yakışık al-
maz; sen de en iyisi diri diri deri-
mi yüz!

— İyi bildin işte. Yüzerim.

— Vallahi?

— Vallahi!

Güldüler:

— Şaka ediyorsun değil mi? de-
diler.

— Yüzde yüz şaka!
Sevindi biçareler... Ne yapsınlar,

resmî hizmet yapmanın ve başarma-
nın mutluluğu içindeler. Önce şu sa-
kallardan kurtulmalı. Bu sakallarla
koy imamlarına benziyor.

İlk gördüğüm berber dükkânına
daldım. Usta, anlamadığım bir dille
bir şeyler söyledi:

— Yanıldın usta, dedim, Türkçe
bilirim.

— Saç mı, sakal mı?

— Sakal!

On dakika içinde bitti traşım.

— Kaç kuruş?

— İki lira.

Berber olmalı vallahi. Ama turis-
tik kasabalarda... Uzattım beş lira-
yı, üç liramı geri aldım. Karşıdaki

üçüncü sınıf bir lokantaya daldım.
Bir pilâv, bir salata, biraz ekmek,

ikibuçuk lirayı da oraya verdim. Eh,
tam bir liram kaldı. Bu para da,
bize bu sahil şehrinde iki üç ay bol

bol yeter. Hay, Emniyet Müdürleri
olasın sen Rıza âbiciğim. Ne şu ka-
dınlar be! Etin on okkası beş kuruş

burada. Nereye baksan et. Sarkmı-
ş var, sarısı var, esmeri var, kılı-
sı var, kılsız var... Ete gel, ete!...

Sahil boyunca yürüdüm... Plâj...
Kafamı gişeye uzattım:

— Kaç kuruş girmesi?

— Yüz kuruş.

— Girdim belle.

— Kıymetli eşyan var mı?

Hiç olmaz olur mu kıymetli eş-
yam?... Kravatım var, gözlüğüm
var, diş fırçam var. Uzattım:

— Bunlar!

— Emanet için ikibuçuk lira vere-
ceksiniz!

— Anlamadım.

— Yâni bunlar kaybolmasın, bu-
rada dursun diye, ikibuçuk lira ü-
cret vereceksiniz.

— Kaybolsun!

— Al öyleyse!

— Ver kardeşim.

— Mayon var mı?

— Şortum var.

Girdim plâja. Aman Allahım, hiç
bu kadar çıplak kadını bir arada
görmedim ben. Okuduğum kitaplar,

gördüğüm resimlerde böyle üç bu-
utlu olarak ne anlatıyor, ne de gös-
teriyorlardı. Bu, şey canım, başka,

bambaşka bir şey. Nasıl duruyorlar
bu erkekler böyle, hissiz, hareket-
siz? Hemen oracıkta notumu ver-

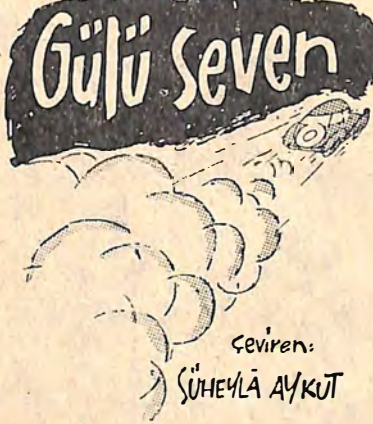
dım. Bu erkeklerin tümü beton, hem
de kumu çakılı yüzde bir beton.

(Devamı var)

SAKİR VE HÜSNÜ HER NASILSA UÇAĞI FALSO YAPMADAN ADA YA İNDİRDİKLERİ ZAMAN, BEDRİYE DE DERİN BİR NEFES ALDI... İLK ANIN SAŞKİNLİĞİ, GEÇER GEÇMEZ ADAYA İNDİLER, FAKAT DAHA İNERİNMEZ VAHŞİ BİR SESLE DONUP KALDILAR. (Şimdi anırdınız mı?)

GTALYA'NIN tatlı iklimini andıran kadife yumuşaklığındaki bakışları hasretle doluydu.

Lusyen, oto-stop yapan bir İtalyan kızına ilk defa rastlıyordu. Şimdiye kadar İngiliz, İsviçre'li, Danimarka'lı, Hollanda'lı hattâ Kanada'lı pek çok kızın önünde durmuştu ama bir İtalyan'la hiç karşılaşmamıştı.

Saint-Tropez'e pek uzak olmayan bir yol kenarında duruyordu. Güzel yanık teni, Akdeniz sahillerinin canlı bir reklâmıydı sanki. Lusyen yardımı hazır bir centilmen nezaketiyle durdu. Genç kız tatlı bir İtalyan şivesiyle direksiyon başındaki delikanlıya, sınıra doğru gidip gitmediğini sordu.

— Buyrun matmazel, dedi Lusyen. Demek aynı yöne gidiyoruz.

Ne şahane gözleri vardı bu kızın. Ya vücudu?... Hayır hayır, değme şanslı bir erkek, yolunun üstünde böylesine güzel bir kıza her halde kolay kolay rastlayamazdı.

Kız, hiç de sıkılgan olmayan bir çeviklikle yanına oturarak, çantasını arka kanapeye attı. Sonra nazik bir tebessümle:

— İsmim Gina, diye tanıttı kendini.

Lusyen espri yaparcasına Gina Lollobrigida'nın hayranı olduğunu fısıldayarak:

— Sizi tanıdıktan sonra, bütün Gina'ların birbiriyle yarışacak güzelikte yaratılmış olduklarına daha içten inandım, dedi.

Arabayı mümkün olduğu kadar yavaş sürüyor, gerekli gereksiz sık sık vites değiştiriyordu. Vites koluna her uzanışta, eli sıcak bir kalçaya değiyor, bayıltıcı bir zevkle eriyordu.

Güzel yolcusuyla daha samimi olmak, sessizliği bozmak için rastgele bir konuyu aldı ele:

— İtalya'ya bayılırım, dedi.
— Evet, diye gülümsedi kız. Diğer Avrupa ülkelerinden çok ayrı bir güzelliği vardır.
— Yolculuğa tek başınıza mı çıkmıştınız?

— Evet.
— Sizin gibi güzel bir kız için, tehlikeli bir macera değil mi bu?

— Yok canım... Kendimi korumasını bilirim. Her ölümden duran arabaya da binmem!

Lusyen pohpohlandığını hissediyor, fakat yine de koltukları kabarıyordu. Kız da kompliman yapmasını biliyordu hanı... «Biraz sabret piccolinam» diye geçirdi içinden. «Birbirimizi daha iyi tanıyalım, centilmenlerin cıllarının nasıl döküldüğünü birlikte görürüz.»

Saint-Rafael'e yaklaşıırken, Gina kolunu tutarak:

— Hayır, deniz kenarından gidelim, dedi. Sahilde birine merhaba demek istiyorum.

— Bir hayranınıza mı?
— Yok canım... Küçük kız kardeşime...

Sahil köyünde oturan küçük kız kardeş, gözyaşları içinde ablasının kollarına atıldı. Hayâl kırıklığıyla sonuçlanan büyük aşkını, bir kaç kelimeyle anlattı. Sevgilisi, ondan yeterince yararlandıktan sonra, bir İngiliz kıızıyla ortadan kaybolmuştu.

Tekrar Gina ile başbaşa kalacağı zamanı sabırsızlıkla bekleyen Lusyen, Karla isimli küçük kız kardeşi de arabasına almak zorunda kaldı.

O da güzeldi. Üstelik bir biblo kadar da nâirindi. Yola çıkınca, en yakındaki şehri övmeye başladı. Güzel, fakat Gina ile aralarına bir engel gibi dikilmiş olan Karla'yı kandırıp, orada bırakmaktı niyeti.

Ama plânını uygulamaya fırsat bulamadan koluna sarılan Gina:

— Hazır gelmişken Nis'e uğrayıp, anneme de bir hatırla soralım! diye tutturmaz mı?

Çaresiz Nis'e kırdı arabanın direksiyonunu.

Bir saat sonra, seyyar bir tımarhaneden farkı kalmamıştı arabanın. İki kız kardeş birbirine hayatlarını anlatıyor, son derece şişman bir kadın olan anne onu bunu iterek yerleşmeye çabalyor, kendini gerçek bir Johnny Halliday sanan onbeş yaşlarındaki erkek kardeşleri durmadan armonik çalıyordu.

— Sıcaklar bize göz açtırmazken ona gözünü dört açtırıyor!..

Böylece sazlı sözlü bir cümle içinde İtalya'ya girdiler. Bunca zahmetli bir yolculuğa katlanan araba sahibini hemencecik başlarından atamazlardı ya... Lusyen'i bir lokantaya götürerek spaghetti ikram ettiler. Hattâ hattâ isterse geceyi, Gina'ya çok benzeyen kuzini Rossana'nın evinde geçirebileceğini de söylediler.

Gina ile kuzininin arasında yirmi yaş fark olmakla beraber, benzeyiş hayret edilecek kadardı. Lusyen İtalya'daki ilk gecesini, Gina'yı sayıklayarak, Rossana'nın büyük oğluyla aynı odada geçirdi. Ertesi sabah, Gina ile Karla'nın nişanlıları ile tanıştırdı. Ve büyük bir hayâl kırıklığına uğrayan Lusyen, ailenin bütün ısrarlarına rağmen daha fazla kalmayıp, İtalya'dan ayrıldı.

Sınıra yaklaşmak üzereydi ki, kalbi yeni bir heyecanla çarpmaya başladı. Fransız olduğu ilk bakışta anlaşılacak minyon tipli sarışın bir kız işaret ediyordu. Durdu. Kız, sevimli bir tebessümle, Saint-Tropez'e gidip gitmediğini sordu.

«Ah küçük hanım, ben de oradan dönüyorum» diyemedi.

— Ben de Saint-Tropez'e gidiyordum, dedi ve tecrübesine dayanarak hemen ekledi:

— Yalnız şunu bilmeniz gerekir ki, kız kardeşinizi, erkek kardeşinizi ve annenizi arabama alamam!

Sevimli yabancı yeniden güldü: — Merak etmeyin, ne kardeşlerim, ne de annem var... Yetimim ben!

— Mükemmel!... Binin öyleyse...

Kız bindi, araba hareket etti, henüz elli metre gitmemişlerdi ki, yol kenarında işaret edip duran bir oto-stopçunun yanından geçerken:

— Biraz durur musunuz, dedi kız. Lusyen fren yaptı, iri yarı oto-stopçu kapıyı açtı ve genç kız içeri giren erkeği Lusyen'le tanıştırdı:

— Kocam!

Leopold Massiera'dan

✱

İndirim

Parkta gezen İskoçyalı, «Çimlere basanlardan beş şiling ceza alınır» yazılı tabelayı görünce, bekçiye sordu:

— Aklımda kaldığına göre, eskiden bu tabelada çimleri ezenlerden on şiling ceza alınacağı yazılıyordu. Fiyatlar neden değişti?

— Haklısınız, dedi bekçi. On şilinge çimleri ezen çıkmayınca, belediye indirim yolunu seçti!

Akıllı çocuk

Baba, oğluna çıkıştı: — Senin okuman için ne kadar çok para harcadığımı biliyor musun?

Başını önüne eğen oğlan cevap verdi:

— Biliyorum.
— O halde neden okumuyorsun?

— Masrafımızı biraz kısmamız için...

Şansınız. Başarınız ve istikbaliniz, Türkiye Vakıflar Bankasında açtığınız hesapla gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 157)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Alışkanlık

Filip yeni evlenmişti. Karşılaştığı arkadaşı sordu:

- İlk gecen nasıl geçti?
- Harikulâde! Nefis ve son derece heyecanlı... Yalnız bekârlıktan kalma o kötü alışkanlığım sonucu, dalgınlıkla ne yaptım biliyor musun?
- Ne yaptın?
- Yanından kalkarken yastığının üstüne yüz frank bıraktım.
- Eee... Ne yaptı karın?
- Bir elli franklık uzatarak, «Buyrun» dedi, «paranızın üstünü alın!»

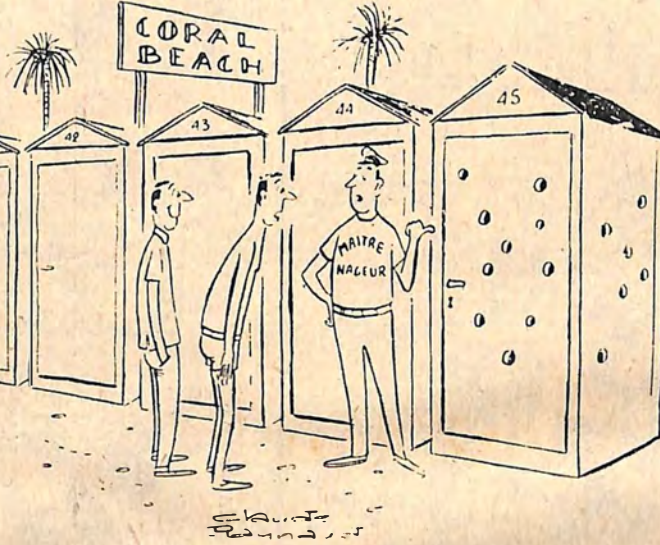
Mesele öğrenmek değil

Genç kız, plâj arkadaşına sor-du:

- Şu yüzme hocalarından hangisini bana tavsiye edersin?
- Arkadaşı cevap verdi:
- Uzun boylu, sarışın olanı... Esmeni, insana çok çabuk yüzme öğretiyor!

— Freñlerinize hâkim olun!...

— Bu kabine özel olarak Plâj Güzeli için ayrılmıştır!

Sarhoşluk

İkisi de körkütük sarhoştular. Zenginliği ile övünüp duranı hesabı gördü, arkadaşını evine sürükledi ve başladı dairesini gezdirmeye:

— Burası salon... Şurası, oturma odamız. Şunlar, en ünlü ressamların fırçasından çıkmış tablolar. Burası mutfak. Nasıl da her şey yeni ve tertemiz... Şimdi gel, yatak odasına gidelim. Bak bu kocaman karyola, gül ağacındandır. İçinde yatan şu esmer güzeli, karımdır. Karımın yanında yatan yakışıklı erkek de, ben!..

Bahane

Sevişmenin en heyecanlı yerinde telefon çaldı ve genç kadın ahizeyi eline aldı. Konuşma bitip telefonu kapattıktan sonra sevgilisine dönerek:

— Kocamdı, dedi. Seninle poker oynayacağı için eve geç geleceğini söyledi!

Ölüm sebebi

Çoktandır görüşmemişlerdi. Bir durakta karşılaştılar. Hal hatır soruştuktan sonra biri:

- Hayrola, dedi. Çok süzülmüşsün, neyin var?
- Sorma, dedi arkadaşı, karımı kaybettim!
- Demek evlenmiştin?
- Hem de üç kere...
- Ötekilere ne oldu?
- Birer ay arayla öldü!
- Deme yahu? Peki ölüm sebepleri?...
- Birinci karım mantar yemeğinden öldü! İkinci karım da mantar yemeğinden öldü!...
- Aman Yârabbi! İnşallah üçüncü karının da mantar yemeğinden öldüğünü söylemeyeceksin.
- Hayır. O, kafatasındaki bir çatlak yüzünden öldü.
- Kafatası neden çatladı?
- Mantar yemek istemiyordu da!...

— Kibar mösyöler şapkasiyle selâm verir.

AKŞAMA SABAH A...

Robert, çoktandır görmediği askerlik arkadaşı Jean'la karşılaşmış, onun yüzündeki sevinçli ifadeyi görünce:

- Hayrola, dedi, piyango mu vurdu?
- Hayır, dedi Jean. Karım öldü!
- Mirasa mı kondun?
- Yoo... Sadece dirdirından kurtuldum.
- Eceli ile mi öldü?
- Kurnazca hazırladığım bir plân sayesinde bu dünyadan göçüp gitti!
- Robert'in gözleri iri iri açıldı:
- Boğdun mu?

— Yoo... Kapandık eve, hiç durmamacasına bir ay gece gündüz sevişerek hesabını gördüm!

Arkadaşından ayrılan Robert, düşünceye daldı. Karısından o da memnun değildi. Güzel sekreteri gözünde tutuyordu.

Aradan günler geçti, bir gün Jean, Robert'i ziyarete geldi. Fakat kendisine kapıyı açan Robert'i hayâlet gibi karşısında görünce dehşetle ürperdi! O aslan yapılı Robert, bir kaç hafta içinde nasıl balon gibi sönmüştü? Bir deri bir kemik kalan zavallı güçlüğüyle ayakta duruyor, otuz yaş birden ihtiyar-

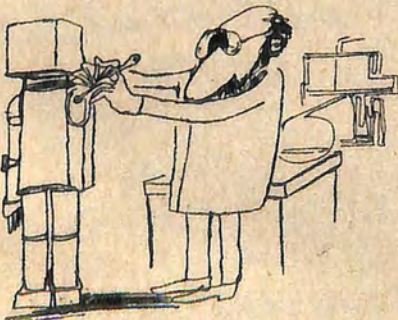
lamışa benziyordu. Buna karşılık çirkin ve bakımsız karısı güzelleştikçe güzelleşmiş, sanki otuz yaş birden gençleşmişti.

Şaşkınlıktan kurtulamayan Jean:

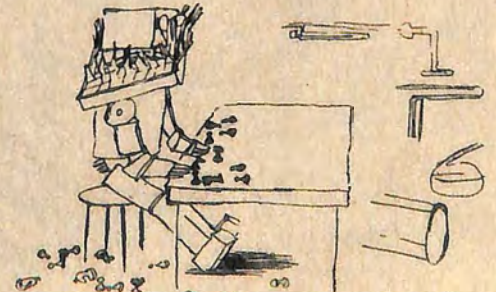
— Hayrola, dedi, ne oldu sana böyle?

Sevinçten ağzı kulaklarına varan Robert:

— Hiç, dedi. Ne olacak, senin metodunu tatbik ediyorum. Eve kapanıp aralıksız sevişmeye başlayalı, bugün bir ay oluyor. Aptal kadın hâlâ da bir şeyden şüphe etmiyor. Böyle giderse, üç güne kalmaz hesabı tamamdır!

Yazısız

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

- GELECEK YIL BAŞKA BİR YERE GİT-MELİ... BURADA HEP AYNI SÜRATLARI GÖRÜYÖRÜZ !..

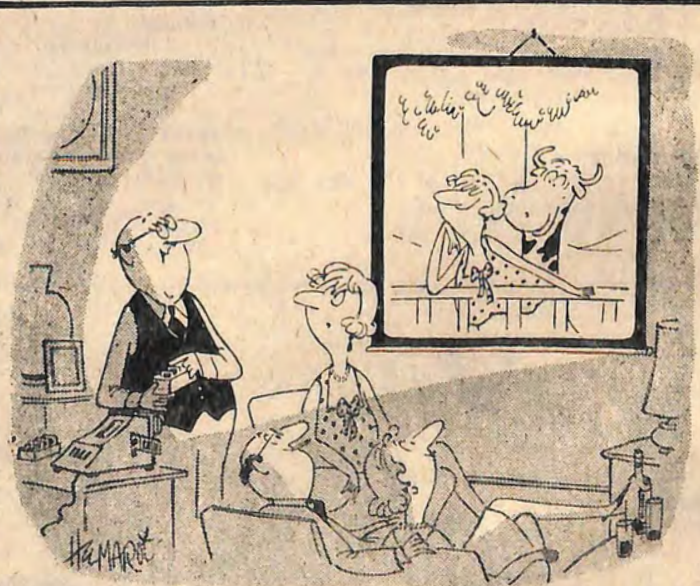
- TAMAM... DÖRT HAFTALIK YEMEK ÜCRE-TİNİ ÖDEDİNİZ. YATAK ÜCRETİ İŞİNİ DE GARSONLA HALLEDİN !..

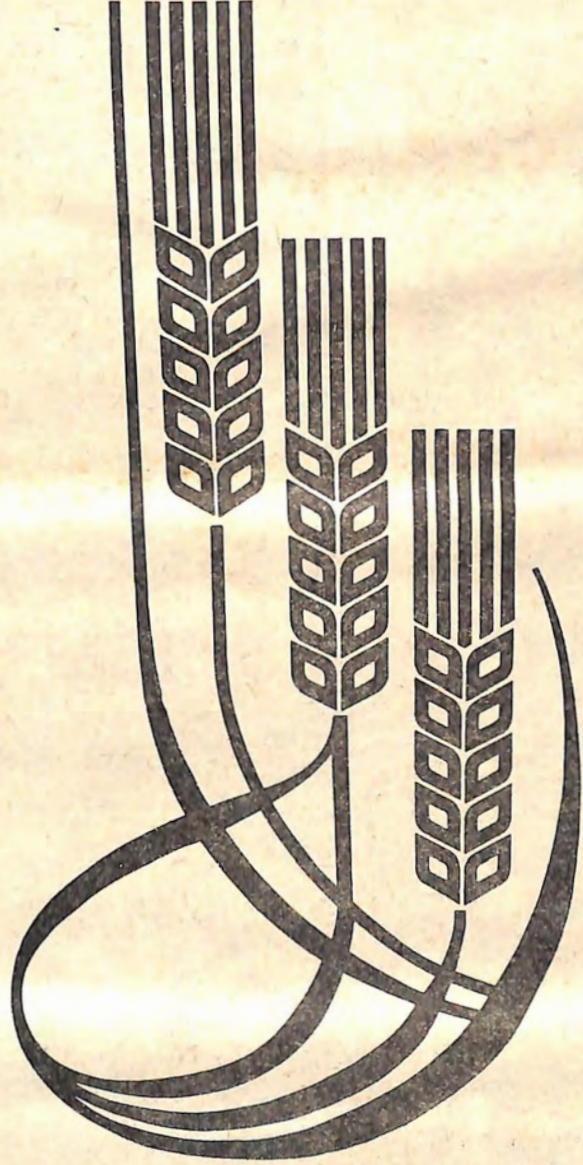
- ZANNEDERSEM ŞU ANDAN İTİBAREN ESKİSİ KADAR ZEVLKLE YÜZEMİYE-CEKSİNİZ ...

- GÖRDÜMDE AKLIMA GELDİ, KAVUNLARI SOĞUTMAYA KOYDUN MU ?..

- İŞTE, ÇİFTLİĞİMİZDE KARIMLA İNE İM... SOLDAKİ KARIMDIR !..

T.C.ZİRAAT BANKASI

*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

MUR.

Akbaba

— BAKIN, BENDEN ÖRNEK ALIN .. İŞTE KRAVATIMI ÇIKARIYORUM !..

— NİLÜFER YAPRAKLARININ ALTINDA KİMSE OLMADIĞINA EMİN MİSİN ?..

— MADEMKİ HAYATIMI KURTARDINIZ BEN DE SİZİ TATİL SONUNA KADAR YALNIZLIKTAN KURTARAYIM !..